

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

De parasito, sive Quod ars sit parasitica

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

Diffimula. —. gg De Zopyro.] Zopyrus Darij regis amicus erat, qui sibi nares & aures conscidit, & omne corpus flagris cruci-tavit, ut his argumentis Babylonij fidem faceret, se Dario male velle, à quo tam immaniter esset acciprus. Itaque Babyloniorum civitatem ingressus, eam Dario prodidit. Unde Darium dixisse ferunt, se vnum Zopyrum integrum malle, quam centum Babylonas capere. Et oblato malo granato, tantum optavit sibi Zopyrorum, quantum ibi granorum inesset: ut narrat Herodotus lib. 3. & Plutarchus in Apophthegmatis.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ,
ἢ τὸ ὄτι τίχῃ ἢ Πάρε-
σιτικῇ.

DE PARASITO,
sive quod ars sit Pa-
rasitica.

Vincenzio Obsopcedo interprete.

ARGUMENTVM.

Didascalici generis Dialogus, in quo contendit ac docet, Parasiticam artem esse, eamque omnium aliarum præstantissimam. Dispositio & series orationis plana est. Nam artem esse, principidè ex diffinitione artis ostendit, singulis eius partibus cum Parasitica comparatis, videlicet quoniam & sua ac certa principia habeat, exercitationeque & usu constet, & ob finem vitæ vtilem, nempe voluptatem, exerceatur. Quod autem voluptas utilis vitæ finis sit, autoritate ac testimonio Homeri defendit. Et quod his finis parasitica magis proprius quam Epicureorum philosophiæ sit, comparatione studiorum, ac vitæ utrorumque probat. Deinde verò hanc omnium aliarum artium præstantissimam esse, primum in genere docet, collatis omnibus accidentibus, effectibus & causis aliarum artium, cum ijs quæ

quæ huic arti accidunt. Postea seorsim etiam philosophiæ & rhetoricæ, & utpotè artium cæterarum summis, ac maximè laudatis anteposit: Primùm, quia illæ incertæ, alijs aliter de illis sentientibus atque tradentibus, parasitica autem ubique eadem ac certa sit. Deinde quia nusquam reperiantur parasiti affectasse philosophiam aut rhetoricam: contrà autem parasiticam, rhetores ac philosophi plurimi. Postremò ab usu eorum qui artes has sectantur & profitentur, duplici: videlicet, altero in bellis, altero in pace. Vbi ad utrumque tempus philosophos & rhetores inutiles & ineptos esse, multis exemplis & rationibus docet: contrà autem, parasitos idoneos ac paratos maximè, idque ex Homero, & item ex historijs probat, addita etiam hypotyposi, qua parasitum ad prælium parantem & expedientem sese describit. Prætercà & priuatam atque domesticam utrorumque vitam inter se comparat, multò meliores atque etiam beatiore esse parasitos ostendens, quàm vel rhetoras vel philosophos. Sub finem ipsam artem ex locis finalibus commendat quoque, & ipsius nominis honestatem etymologia & analogia defendit.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ

Παράσιτος.

Ἰπποκρίτης ἄρα, ὃ
 Σίμων, οἱ μὲν
 ἄλλοι ἄνθρωποι
 ποιοῦντες ἰδιώματα
 τοῖς ἄλλοις δίδουσι, τὸ ἐπιτελεῖν ἕκαστος
 τὴν αἰσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἢς ἑαυτοῦ
 τὸ αἰεὶ καὶ ἄλλοις χεῖροι μοι
 οὐ

TYCHIADES,

Parasitus.

Vid tandem
 in causa est,
 Simo, quod
 cum alijs ho-
 mines, ^a siue serui sint siue
 ingenui, quisque artem quan-
 dam calleat, qua cum sibi
 ipsi, ^b tum alijs sumi viles:
 tu verò

ὅδ' ἴσως εἰσὶν, ἔργον δὲ ἐ-
 χέει, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπό-
 νηαι, ἢ ἄλλοι μετὰ τοῖς; Πα.
 πῶς ἴδω ἱερῶτα, ὅ Τυχιάδῃ, ὁ
 Αἰάτω οἰδία* ἀφ' ὧ δὲ σφίσι
 προῖ. ἱερῶτα. Τυ. ἔστιν ἢ τίνα
 τυχιάνδῃ ἐπὶ ἀμῶν ὅ τεχνῶν,
 ὁδὸν μουσικῶν; Πα. μὰ Δία.
 Τυ. τί ἴδω, ταρτικῶν. Πα. ὁδὸν
 ἴδω. Τυ. ἀπὸ γλωσσῶν;
 Πα. ὁδὸν. Τυ. τί δὲ ἔργον
 κλέ; φιλοσοφίας ἢ ἴδω ἴσοδον
 ἀπὸ χέει, ὁδὸν καὶ ἢ λακία. Πα.
 ἔργον ἢ, ἢ ὁδὸν τῆ ἐν, ἢ πλῆθος
 ὡς μὴ δουκῆ τῆτο καθάπερ
 ἀγνοῦντι, ἐναδίσει. φημί ἴδω
 λακίαν ἐν, καὶ χέει, ἢ οὐ δου-
 κῆς. Τυ. νῦν, ἀπὸ τῶν τῶν ἢ
 ἴσως τὰς τέχνας ἐκίξω, καθάπερ
 ἴδω ἀπὸ αὐτῶν, καὶ δου-
 σκολίαν τῶν δὲ δημοτικῶν
 τίνα, τεχνικῶν ἢ στυτο-
 μικῶν; καὶ ἴδω δὲ τὰ οὐ-
 τῶς ἐχοῖσι, ὡς μὴ καὶ τοιαύ-
 τῆς ἂν διηθῶν τεχνῶν.

tu verò quantum ego perspi-
 cio, nulli rei aut negotio in-
 tentus es, vnde aut tu aliq̄
 fructū caperes, aut alteri be-
 nignè impertido, adiuuēt
 esse possit? PAR. Quid hæc
 tua sibi vult interrogatio, ὁ
 Tychiade? nondum erim ca-
 pio. proinde planiùs ac ma-
 nifestiùs me interrogato.
 TYC. Est' ne aliqua ars, cu-
 ius tu sciēs ὅ peritus es, ὅ
 vult delicti Musica? PAR. Non
 per Iouē. TYC. Quid autē,
 ὅ Medicina? PAR. Ne illius
 quidē TYC. Atqui ὅ Geo-
 metria? PAR. Nequaquam.
 TYC. Quid autē, Rhetori-
 ca? f Nā ὅ philosophiæ stu-
 dio vsq; ad ὅ abhorres, quan-
 tū ipsius vitij cōtagium ὅ phi-
 losophia alienum est. PAR.
 Atq; etiā, si fieri potest, adde
 quiddā amplius. Proinde ne
 animum inducas hoc te mihi

Πα. ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιά-
 δη. εἰ δὲ τῶν ὀδύμιας ἐ-
 πισημῶν ἀμί. Τυ. τί τῶς ἔρ-
 ἔτιρας; Πα. τί τῶς; ὡς ἐγὼ οἶ-
 μα γυνείας, ἢ ἂ μάθοις,
 καὶ σὲ ἐπανάσαι οἶμα. ἔρ-
 γῳ ἢ ἔρ ἡτορθεῖ φημι
 ἦδη, ἂ καὶ σοὶ λόγῳ ἐκ ἔγω
 εἰσῆμ. Τυ. τίνα ταύτων; Πα.
 οὐκ ἔγω μοι δοκῶ τὸς περὶ ταύ-
 των ἐπιμνηστικῶς λόγους.
 ὡς ὅτι τέχνην μὴ τίνα ἐπι-
 στήμην, ἡ ἀρχὴ ἦδη σοὶ γι-
 γνώσκῃ. ἢ μὴ εἴθ' ἔτι χαλε-
 πῶς μοι ἔχει. τί τίνα δὲ, αὐ-
 θις ἀκούσῃ. Τυ. ἀπ' ἐν ἀνέξο-
 μαι. Πα. τὸ γὰρ τέχνης παρὰ
 δόξῳ ἴσως φανῆταί σοι ἀ-
 κούσαντι. Τυ. καὶ μὲν εἴθ' ἔτι
 σπουδαίω μαθήμ. Πα. ἀσα-
 θῆς, ὦ Τυχιάδη. Τυ. μηδ' ἀμῶς,
 ἀπ' ἠδὲ λέγει. ἂ μῦτερ ἄρα αἰ-
 σχάμῃ Πα ἢ παρασίτην. Τυ.
 ἡδ' ἄρα ἂ μὴ μάνοισ' ὅτις, ὦ Σι-
 μῶν, τέχνην ταύτων φάσιν ἀμ-
 ἔσσει. ἢ αὐδεις, ἢ ἰνopinata tibi ars mea videretur. TYC.
 Atqui propter hoc ipsum tanto impensius scire laboro. PAR.
 Alio tempore tibi exponetur, ὦ Τυχιადε. TYC. Nequa-
 quam, sed iam quaecumq; tandē pernocti exponito, nisi adde
 te pudeat. PAR. Parasiticam. TYC. Et quis ita vesani atq;
 dementis est animi, ὦ Σίμο, qui hanc artem esse praedictet

PAR.

PAR. Recte dicis, ὦ Τυ-
 chiade. neq; enim ullam illa-
 rum calleo. TYC. Quam
 igitur aliam? PAR. Quam?
 Profecto, vi mea est opinio,
 generosam, quā te, si per-
 noueris, laudaturum planē
 existimo. Eandem verō ope-
 re, atq; reipsa, perpulchrē
 obire posse me dico, tametsi
 illam oratione explicare mi-
 hi non perinde promp-
 tum sit. TYC. Quam tandem di-
 cis? PAR. Nondum mihi
 videor super illa oratione
 satis studiosē exercuisse.
 Quōd autem vnius aliu-
 ius artis non rudis sim, hoc
 planē iam nosse potes. Qua-
 re nihil est quōd hoc nomine
 mihi sis infensor. Quam-
 cunque autem teneam, alio
 tempore audies. TYC. Ves-
 rum ego omnis morā im-
 patiens sum. PAR. For-

Πα. ἔργον. εἰ δὲ τοι μάνασθαι
 ἑλοκῶ ἤ μυστικῶν ἀπὸ τῶν ἐ-
 πίστευται τέχνῶν, αὐτῶν, αὐ-
 τῶν ἐν αὐτῶν τοῖς μαθηταῖς
 ἑλίκαι, καὶ μετὰ τῶν ἐκκλησιῶν
 τῶν ἡδὴ ἀπὸ τῶν φασὶν ἔχει τὸ
 διακονεῖν αὐτῶν, τὰ μὲν ἀλλο-
 τῶν ἀλλοτῶν ἐν τοῖς ἔργοις,
 παρακαλεῖται δὲ τῶν ἀμαρτη-
 ρῶν αὐτῶν, ὡς περὶ διδά-
 σκαλον, ἢ παιδαγωγὸν τῶν
 ἀναδελφῶν ἢ ἀπὸ αὐτῶν
 τὰς αὐτῶν. Τυ. ἐκ τῶν, ἢ δι-
 κῶν, ἢ παρασιτικῶν τέχνῶν ἐ-
 στί; Πα. τέχνη ἢ, καὶ τὸ
 ταύτης δημιουργός. Τυ.
 ἢ σὺ ἄρα παράσιτος; Πα. πᾶ-
 νυ ὁ ἐπίδοτος, ὃ Τυχιᾶδου. Τυ.
 ἀπὸ ἐκ ἐρυθείας, παράσιτος
 παύσῃ καλῶν; Πα. ἐλαμῶν
 αὐτοῦ ὀνόματι ἢ ἄρ, ἀλλὰ λέ-
 γοιμι. Τυ. καὶ νῦν Δία, ὅπου τῶν
 σὲ βροχίμια γινώσκω, τῶν
 ἐκ ἐπιστημῶν τῶν, ὅτι γινώσκω
 μαθῶν, ὃ παράσιτος, δηλοῦ-
 νότι φέρεται. Πα. πᾶν μᾶ-
 λον τῶν ἀγορῶν ἐμῶν, ἢ Φα-
 δία

PAR. Ego. Si verò ob hoc
 ipsum quòd aliam artem non
 teneam, tibi insanire videor,
 huius ipsius causam mihi pu-
 tato fuisse insaniam, meque
 iam durius increpandi finem
 facito. ⁱ Aiunt enim hanc
 deam cùm aliis difficilem
 esse habentibus, tum quòd
 delinquentes erratorum ex-
 cufare solet, quasi horum
 omnium magistratam atq; aus-
 thore culpam vniuersam in
 se trāsferētem TYC. Ergo,
 Simo, Parasitica ars est?

PAR. Sanè ars: atq; ego il-
 lius auctor & inuentor sum.
 TYC. Proinde tu parasitus
 es. PARAS. Tu quidem,
 Tychiade, probro me af-
 ficis. TYC. Atqui non
 erubescis te ipse Parasitum
 compellando? PAR.
 Sanè verò: puderet enim
 me nisi discerem. TYCH.
 Atque per Iouem, si tibi
 notiores esse velimus, er-
 ga alios te ignorantes, quòd
 tibi nomen esse testabi-
 mur? num Parasitum te esse affirmabimus? PAR. Hoc no-
 mine compellantes longè magis oblectabitis, quàm si^k Phi-
 diam

διὰν ἀγαυὰ ὀνομάζω χαίρω
 ἢ τὴν τέχνην ἢ τὴν ἡσέω, ἢ
 Φιδίας ἔχουσι τὸ Διὸς. Τυ. καὶ
 μὲν ἐκείνῳ μοι οὐκ οὐκ
 πρὸς αὐτὸν γέλωτος πάμπαν. Πα.
 τὸ σοῖος Τυ. ἀ τὰς ἐπιστολάς
 ἀναθῆναι, ὡς περὶ ἐσθλῶν, ἐπιγρά-
 φαις Σίμωνι παρασίτῳ. Πα.
 καὶ μὲν ἀρῆμοι μᾶλλον χαί-
 ροιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράψαν φι-
 λосоφῶν. Τυ. ἀλλὰ οὐ μὲν ὅπως
 χαίρεις καλῶν ἢ, δὲ ἢ ἢ μι-
 κροῦ μοι μὲν οὐκ οὐκ ἢ Διὸς
 ἢ τὴν ἀπὸ τῶν ἀσπιδίων. Πα. τίνα
 μὲν Τυ. ἀ τὴν τὰν τῶν τῶν ἀπ-
 λῶν τέχνας ἐγκαταλέξωμεν,
 ὡς ἐπὶ τῶν πωθῶν τῶν τῶν τῶν
 ὀνομά τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 γὰρ, ὅσον γραμματικῶν, ἰατρι-
 κῶν, παρασιτικῶν. Πα. ἐγὼ
 μὲν, ὅ Τυχιάδι, ὡς μὲν μὲν
 λον τῶν τῶν, ἢ τῶν τῶν τῶν
 ἀπὸ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 μὲν τῶν, ἢ τῶν τῶν τῶν τῶν
 σιμῶν, ὡς ἐφῶν ἀπὸν, ἐπι-
 τὸ τῶν παρασκευασμῶν ὀνομάζω.

diam^h statuarium me esse di-
 xeritis. Quippe mea arte non
 minus gaudio, quàm ipse^l Phi-
 dias Ioue à se fabricato ga-
 uisus est. TYC. Atqui hoc
 mihi autèius confidèrati, res
 pri. licula p^specta est. PAR.
 Quæ nam? TYC. Si externè
 scribentes ad te in epistolis,
 hūc tibi adijciamus titulum:
 Simoni parasito. PAR. Atq^{ue}
 in p^shūs mihi gratificaberis,
 quā si hoc titulo nobis scri-
 pseris, ^m Dioni philosopho.
 TYC. Quantiū tu quidē hāc
 cōpellatione gaudere soleas,
 mihi parū curæ est. Sed ὁ α-
 liud quiddā absurdū confide-
 rādum venit. PAR. Quōd
 nam? TYC. Num ὁ hac in
 aliarū artium numero nobis
 recensenda sit, ut interrogan-
 te quopīā cuiusmodi ars sit,
 respōdeamus, veluti de gram-
 matica aut rhetorica inter-
 rogati solemus, parasiticū.
 PAR. Ego v^orrō Tychiade,
 longè iustius hāc quā profiteor,
 quā vllā aliā artem dicendam
 esse contendo. Quōd si tibi iucundū
 esse auditu, ut opinor fore,
 sententiā meā explicare non
 grauabor, quanquam ad hoc
 non admodum, ut antè dixi,
 præparatus aut instructus sum.

TYC.

Τυ. ἢ καὶ μικρὰ δὲ, τοῖ ἀδύ-
 θείαι διόισα. Πα. ἴθι δὴ, πρῶ-
 λον περὶ τῆς τέχνης, εἰ σοὶ δὸς
 καὶ, ἢ τίς ποτε ἔσα τυγχάνει,
 τῶ γράφα σκοπῶν. ἔτωσι γὰρ
 ἀπακολληθῆσαι μὲν ἄν καὶ τοῖς
 καὶ ἄλλοις τέχνας, ἔπει-
 ἄρα ὀρθῶς μετῴχοι μὲν αὐτῆς.
 Τυ. τί ποτ' ἔρ' ὀδοὶ τέχνη ἄς
 ἐπίσσαι; Πα. πάντων μὲν ἔρ.
 Τυ. μὴ ζῶντων ἄνευ διχαρ
 αὐτῶν, ἔπει οἶδα. Πα. τίς
 χνη ἔστιν, ὡς ἐγὼ δὲ μνημο-
 νόω ὡφῶ τιν' ἀπόσας, σύ-
 σημα ἐγκαταλήψεων ἐγγυ-
 μνασμοφῶν, πρὸς τι τέλ' ὅ-
 ἐύχρηστον τῶν ἐρῶ βίῳ. Τυ.
 ὀρθῶς ἐπένο γε ἀπόνο' ὅ-
 οὔτ' ἀπεμνημόνοσας. Πα.
 εἰ δὲ μετέχει τῶν ἄπῶν
 τῶν ἢ παρασιτικῶν, τί ἄν ἄλ-
 λο, ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη ἐστίν;
 Τυ. τέχνη γὰρ ἔπει ἔτω εἰ-
 χοί. Πα. φέρε δὴ, καὶ ἕκα-
 στονόοι τῆς τέχνης εἰδῆσαι
 ἰαρομύσοντων πλὴν παρα-
 σιτικῶν, ἢ σωάδα, σκοπῶ-
 νων, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγ' ὅ-
 ἀνά

iam singillatim ad omnes artis species parasiticam ac-
 commodantes, num oratio illi consonet, considerabimus:

ΗΗh 3 sed

TYC. Tamesi sint exi-
 gua, veritate tamen præ-
 cellent. PAR. Age, sub
 initium artem ipsam, quo
 finitionis genere describaa-
 tur, ad calculos expenden-
 dam reuocemus. Ad hunc
 enim modum speciatum,
 & alijs artibus pensitan-
 dis, assequemur, num &
 hanc recte teneamus. TYC.
 Quid ergo ars est, et com-
 pertum habeas? PAR. Ars
 est, ut ego memoria teneo,
 quodam sapiente viro au-
 dito, præceptionum exer-
 citarum comprehensio, ad
 vnum exitum vite vtilem
 pertinentium. TYC. Res
 est sane illius auditi ver-
 ba comministi. PAR.
 Iam si horum omnium par-
 ticeps est Parasitica, con-
 sentaneum est & hanc ni-
 hil aliud quam artem ha-
 bendam esse. TYC. Ita
 profecto ars habenda est,
 si quidem hæc ita se ha-
 buerint. PARAS. Age

ἀπὸ μὴ καθάπερ αἱ ποιητικαὶ
 χυτραὶ ὀγκροσόμεναι, μὴ σα-
 πρὸν ἀφθιγγήτω. Δὲ τοί-
 πων εἶν καὶ ταύτων, ὥστερ
 καὶ πᾶσαν τέχνην, σύσημα
 ἐγκαταλήψασθαι πρῶτον μὲν
 τὸ δουμάσθαι καὶ ὀγκρο-
 σασθαι, ὅστις ἂν ἐπιήσθαι ὅτι
 σοῖδ' ἔρεσθαι αὐτῶν, καὶ οὐ-
 τω παρασιτῶν ἀρξάμεν ὅτι
 ἐν ἂν μὴ γυροῖσι. ἢ ἢ μὲν ἀρ-
 γυρογνάμονα τέχνην τιὰ
 φέσομεν ἔχειν. ἔπειτα πῶς
 ὀγκροσάμεν τὰ τε λιθολογί-
 ας τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μὲν
 τῶν δ' ἂν τελέως ὀγκρο-
 σασθαι, καὶ τὸς ἀγαθὸς, καὶ ταῦτα,
 ὥστερ τῶν νομισμάτων, καὶ
 τῶν ἀνθρώπων φανερώων
 ἀνδρῶν οὐτως; αὐτὰ μὲν
 τοιαῦτα καὶ ὁ Ὀφίδης Εὐριπί-
 δους καταμειψάμενος λέγων,
 Ἀνθρώπων δ' ὅτω καὶ τὸν κα-
 κὸν διαδύσει, Ὀδύσει χαρα-
 κτῆρ' ἐμπεφυκε σῶματι. ὅτι δὲ
 καὶ μέσων ἢ τῶν παρασιτῶν τέ-
 χνην ἔφευγεν ἔτι καὶ τὰ
 ἔτιως ἀδύλα καὶ ἀφανῆ μάθη-

sed non quemadmodum de
 le vitiose dum pulsantur, ne
 malignè resonet. Oportet
 itaq; hanc quemadmodum
 omnes artes præceptionum
 inuentionem in se complecti.
 Principio enim præuidere
 atq; discernere quis aptus
 accommodatus sit eum ale-
 re: atq; ita factio parasitandi
 exordio, haudquaquam pas-
 niteat. Aut dicemus Argenti-
 tarios seu numularios artem
 quandam habere, qua norma
 adulterina nomisnata à pro-
 bis sagaciter deprehendere:
 hunc aut citra artis admini-
 culū discernere posse: adul-
 terinos homines ὅ probos,
 præsertim cū veluti nomis-
 mata, hominum mores cus-
 iusmodi sint, non statim pa-
 teant. Eadem hæc ὅ sa-
 piens reprehendit Euripi-
 des, dicens:

At quo malus noscendus
 est mortalibus,

Innatus est nulli chara-
 cter corpori.

Ex quo ὅ multo præclarior

Parasiti ars esse ostēditur, qui res ita obscuras, ὅ abditas ma-

ἄλλο τῆς μαντικῆς γινώσκαι,
 καὶ οἶδεν. τὸ δὲ γὰρ ἐπιστάδα
 λόγους λίγα μὲν ἐπιτηδέους καὶ
 πρᾶγματα πρᾶξιαν, δι' ἃ μὲν
 οἰκιστοὶ καὶ ἀνθρώπων ἰατροὶ
 τῶν πρῶτον ἀπεδέξατο, ἀπ' ὧν
 νόστος καὶ καταλύσις ἐφάρ-
 μεύει ἑνὰ τοῖς δόκταις. Τὸ καὶ
 μάλα Π. τὸ δὲ γὰρ τῶν ἐπιστά-
 σεων ἀπὸ τῶν, ὅπως πάντες
 ἀπέλθωσι πλείον ἐχάρη, καὶ παρὰ
 δόκταις τὸ μὴ τῶν ἀνθρώπων
 αὐτῶν ἐπιτηδέους τεχνῶν, ἀπὸ
 τῶν ἰνδῶν λόγους καὶ ἑστίας πλάτ-
 τεταὶ οἷα; Τὸ δὲ δαμῶν. Πα.
 τί ἐστι, τὸ ἐπιστάδα τῶν ἀρε-
 τῶν καὶ κακίας τῶν ὄψων,
 καὶ τῶν σιτίων πολυπραγμο-
 συῶν, ἀπὸ τῶν ἑνὰ τοῖς
 δόκταις καὶ ταῦτα, τῶν γυναι-
 κῶν Πλάτωνος ὅτι οἱ λέ-
 γουσι, Τὸ μὴ μόνον ἐ-
 πιστάδα, μὴ μαγειροῦ
 ὄντος, σκεδάσει μὲν τοῖς
 ἀνθρώποις καὶ τοῖς οἷσι, ὅτι γὰρ μὴ
 ἐκ ἐκ καταλύσις μόνον,

ἀπὸ

conuiuas epulis accepturus est, nec rei coquinarie scien-
 tiam habuerit, eius in adornando conuiuijo pertenuis est iu-
 dicium. Quod autem Parasitica non cognitionem solam,

HHh 4 sed

gis quam uaticinandi peritiā
 perspiciet & cognoscit Nosse
 verò sermones proferre ac
 commodos, eaque facere per
 quae in familiaritatem ad-
 iungitur, quibus semet quam
 beneuolentissimum suo a-
 lumno esse ostensurus sit,
 nunquid non singularis in-
 telligentiae, atq; inuentionis
 vehementissimae tibi docu-
 menti esse videntur: TYC.
 Admodū. PAR. Porro autē
 in ipsis conuiuijs ut abeat per
 omnia plus habēs, eosq; exu-
 sperans qui eam artem sua ne-
 gligentia sibi non parauē-
 runt, an hoc citra rationem
 & singularem sapientiam
 Parasitum facere posse ar-
 bitraris? TYC. Nequaquā.
 PAR. Quid autem? nosse
 obsoniorum ciborumq; vir-
 tutes & vitia, num tu ru-
 dis & indocti cuiuspiam
 curiositatem esse existimas?
 praesertim Platone gene-
 rosissimo ita dicente: Quā

ἀμὰ συγγεγυμνασμένους ἄλλοι
ἢ παρασιτικῆ, μάθοις ἄρ' ἐν-
θρόνδε ἔραριος. αἰ μὲν γὰρ τ' ἄλ-
λων τεχνῶν καταλήψας, ἢ ἑ-
μῆρας καὶ νύκτας, ἢ μῆνας ἢ
ἑνιαυτὸς, πόσιμαίσι ἀσυγγε-
γυμναστοὶ μῆσοι, καὶ ὁμοῦ ἐν
ἀπόνοματι παρὰ τοῖς ἑκείνοις
μῆσοις αἰ τεχνῶν αἰ δὲ τὸ παρ-
ραίσιτε καταλήψας, αἰ μὲν καθ'
ἡμέραν αἰ ἐν γυμνασίᾳ ἀ-
πόνομασι, ἢ ἄλλοι, οἰμοί, τῶν
τεχνῶν, ἀμὰ καὶ αὐτὸν τὸν
τεχνίτην τὸ γὰρ μὲν πῶς τί-
τεται ἄρχοντος τῶ βίῳ, μὴ ἢ
μανίας αἰ ἐν τῇ ἐξ ἡμέρας τῶ
φασγάνῃ ἢ πῶς ἄλλοι ἄλλοι
σώτηρον ἐπέλασκα ἐν τῇ βίᾳ
ἄλλοι, ἢ δὲ τῶν γὰρ ἀνοήτων ἐστὶ,
Τυ. πᾶν μὲν ἄρ. Πα. καὶ μὲν
ἢ δὲ τοῖσδε τι ἄλλοι ἢ παρα-
σιτικῆ, ὁποῖον τὸ καθ' ἑαυτῶν,
καὶ ἢ ἰσχυρὸς, ὥστε τεχνῶν μὲν
μὴ δοκῆν αὐτῶν, δυνά-
μην δὲ τινα τοιαύτων. Τυ.
ἀληθεῖ λέγεις. Πα. ἀμὰ μὲν
τοιοῦτο ἀτεχνία ἐστὶν ἢ γὰρ
ἀτεχνία ἢ ἄπειρα ἢ ἄλλοι κα-
τορθοὶ τῶν ἑκείνων μῆσοι. φέρει
Veradicis. PARAS. Verum neque arte caret. Quod

sed exercitationem quo-
que sibi vendicet, inde perdi-
ces facillime, quoniam alia-
rum artium cognitiones, &
dies & noctes, & menses &
annos sæpenumerò in exer-
citata permanent, non tam-
men artes ipsæ apud pos-
sidentes deperunt. At ve-
rò Parasiti cognitiones nisi
quotidie in usu sint atq; exer-
citiò, perdunt non artem so-
lam, ut opinor, sed ipsum
quoq; artificem. Parasitica
verò utilitatem ad vnum ali-
quem tantæ exitium tenden-
tem, vereor ne insania sit
perquirere. Ego verò quàm
edere & bibere, in vita
mortalium nihil inuenio vi-
lius aut præstantius, & ci-
tra quod vita non potest
subsistere. TYCH. Maxi-
mè PARAS. Atquinè
eiusmodi quidem res est pa-
rasitica, cuiusmodi pulchritu-
do est, aut fortitudo, ut ori
nulla esse videatur, sed qua-
dam vis atq; potentia. TYC.

enim

ἢ ἐπιπρέφας οὐ σαυτὸ
 μαῦρ' ἢ βαλάνη, καὶ χαμῶνι,
 μὴ ἐπισάμῃ. Ὁ λυθρινῶν, σω
 θέης ἄν; Τυ. ἔχ' ἔτα. Πα. τί
 εἶ ποτε, ἢ τῶ μὴ ἔχειν τή-
 χην, δι' ἧς διωύσεται σάφαρ
 ἰαυτοῦ; Τυ. καὶ μάλα Πα. ἔ-
 κῃρ καὶ παρασίτ' ὁπὸ τ' πα-
 ρασιτικῆς, ἔπειρ' ἢ ἀτιχνία,
 ἢ ἄρ' ἐσάφιστο; Τυ. ναί. Πα.
 ἢ κῃρ τίχην σάφισται, ἀτιχνία
 δ' ἔτι Τυ. πάντ' ἢ ἄρ. Πα. τί-
 χην ἄρα ἔστι, ἢ παρασιτι-
 κή. Τυ. τίχην, ὡς ἴοικε Πα.
 καὶ μὴ λυθρινύτας ἢ ἀγα-
 θός, καὶ λυθρός τιχνίτας, ἐκ-
 πούτας τῶν διερῶν οἶδα
 ἢ ἀποπάκτις, ἢ τὸς μὴ ξυ-
 πριθέφτας, τὸς δ' καὶ πᾶμ-
 παρ' ἀφ' ἀρξήτας παρασί-
 τος δ' ἰσχυρότερον ἔδ' ἢ ἔχοι
 τοῦτορον ἢ πᾶρ. ἢ κῃρ ἢ μί-
 τι ἀτιχνία ἔδ' ἢ παρασιτι-
 κή, μίτι δ' ἰσχυροῦς, οὐσημα
 δ' ἔτι, καὶ ἐκ καταλήψεων γυ-
 γυμναστικῶν, τίχην δ' ἡμονό-
 τι διωμολόγηται ἡμῖν οὐμ-
 ρορ. Τυ. ὄλον ἐκ τὸς ἀκάσ-
 κα, neque facultas est aliqua, comprehensio autem præ-
 ceptionum exercitarum: eandem artem esse hodie nobis faten-
 dum est. ΤΥC. Quantum quidē ex hoc coniecturam facio.

enim si tibi ipse nauim in
 mari commisisset fluctibus
 atque procellis ingruenti-
 bus, gubernandi imperito,
 num euasurus es incolumnis?
 ΤΥC. Minimē gentium.
 PAR. Quid tandem ob-
 stat? an quod arte careas,
 cuius ope te ipse seruare pa-
 tuisses? ΤΥC. Sanē verō.
 PAR. Proinde arte serua-
 mur, imperitiis verō non
 item. ΤΥC. Admodum.
 PAR. Ergo Parasiticā ar-
 tem esse constat. ΤΥC. Ar-
 tem profectō, quantum ap-
 paret. PAR. Atque guber-
 natores quidem præclaros,
 & aurigas eximios de cur-
 ru non rarō delapsos esse
 comperi, ac nonnullos il-
 lorum luxatos atque de-
 lumbatos, porrō nonnulli-
 los prorsus extinctos: cate-
 rium Parasiti naufragium
 nullus est qui possit produ-
 cere. Proinde si neque abs-
 arte remota est Parasiti-
 ca, neque facultas est aliqua, comprehensio autem præ-
 ceptionum exercitarum: eandem artem esse hodie nobis faten-
 dum est. ΤΥC. Quantum quidē ex hoc coniecturam facio.

ἀμ' ἰκάνο, ὁπατὴν ὄρομ' ἡμῖν
 τινα γρηναίων ἀρδίας τῆς πα-
 ρασιτικῆς. Πα. ὄρθως οὐ γέ
 ἀγρῶν δουκῆ ἤ δὲ μοι ἕως
 ἀρμάτισσι διωσάσθαι, παρα-
 σιτικὴ δὲ τέχνη ποτίων καὶ
 βρωτίων, καὶ τῶν δὲ ταῦτα
 λιγυρίων. τίλθ' ἂν αὐτῆς τὸ
 ἰδύ. Τυ. ἀγρῶν γέ μοι δουκῆς
 ὁ εἰσασάσθαι τῶν σιωτῶν τέχνην.
 ἀμ' ἰκάνο σκόπα, μὴ πῶς εἰς
 νῆος τῶν φιλοσόφων μάχη βί-
 ωρι τῷ τίλθης ἤ. Παρα. ἢ μὲν
 ἀπόρρη γέ, ἔπιρ' ἔπει τὸ αὐτὸ
 τίλθ' ἂν διαμονίας καὶ παρα-
 σιτικῆς. φανῆται δ' ἕως ὅ
 ἤθ' ὁφείδ' Ὀμηρ' ὅ, τὸν τῷ πα-
 ρασίτη βίον θαυμάζων, ὡς ἄ-
 ρα μακάρι' ὅ, καὶ σὺλατὸς ἐν-
 μόν' ὅ. Οὐδ' ἤρ' ἔργον ἔμμε-
 ναι, ἢ ὅταν ἀφροσύνην μὴ
 ἔχῃ κατὰ δῆμον ἄπαντα,
 Παρὰ δ' ἂν πᾶσι πᾶσι σο-
 φῆς, ἢ κατῶν, μέθυ δ' ἔστιν ἡ-
 ρ' ἂν ἀφροσύνην οἰνοχό' ὅ πο-
 ρήσι, καὶ ἔχῃν ἀπάσθαι.

Quam si mente omnis populus lateur ouanti:
 Iuxta autem mensa sint pane cibisque repleta,
 Atque pocillator dulce è cratere salernum
 Fundens, distribuat per pocula parua bibendum.

Sed in hoc tibi vigilandum
 esse intelligis, ut sine aliqua
 generosum Parasitica nobis
 attribuas. PAR. Recte sane
 dicis, videtur autem hac fini-
 tione potissimum explicari
 posse: Parasitica est eis
 boru atque potuum, & sermo-
 num qui horu conquirendo-
 rum gratia dicendi sunt, cui-
 us finis est voluptas. TYC.
 Videre mihi tua artem præ-
 clare definisse. Illud tamen
 etiam atque etiam cõsidera,
 ne aduersus philosophos a-
 liquos * de fine tibi oria-
 tur pugna atque contentio.
 PAR. Y Atqui abunde susa-
 ficit hunc esse finem & felici-
 tatis, & Parasitica: nes-
 que aliter apparet. Siquidem
 Homerus ille sapiens Para-
 siti vitam admirans tanquam
 solam beatam atque felicem,
 ita inquit:

Haud ego finem vllum
 meliorem ultra arbitror esse,

καὶ ὡς ἔχ' ἐκείνους ταῦτα θαυ-
 μάσιον, μᾶλλον πῶς αὐτῶν ἡ-
 μῶν ποῖα φανερώτερον, ἐν-
 κλησθῆναι, τὸ δὲ τί μοι κἀκίστων
 ἐνὶ φροσίνῳ ἔδειξα ἄν'. ἔχ' ἔτι-
 ρόν τι, ἐξ ἄνω φροσίνῳ, τὸ ἴσως
 ρασίτην ἰσθλαμορ νομίσαν.
 καὶ μὴ δὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ
 περὶ τεθακῆ τέτυς τὸς λόγους,
 ἀπὸ δὲ τῶν φορῶν τῶν ὄλων.
 καὶ ἴσως ἄπειρ' ἐθέλεισθε Οδυσ-
 σῆος τὸ κατὰ τὸς Στωϊκὸς ἐ-
 παυῆν τῆος, ἰσθλασὶ ταυτί-
 λησιν, ὅτι τὸν Φιλοκρίτην
 ἀνήγαγον ἐκ τῆς Λέμνου, ὅτι
 τὰ Ἰλιον ἐξέπῳρθησεν, ὅτι τὸς
 Εὐλωας φάροντας κατέσχευον,
 ὅτι ἐς Τροίαν εἰσῆλθον, ἐκ-
 τὸν μασιγῶσας, καὶ κἀκὰ,
 καὶ Στωϊκὰ ἔσαν ἐνδύς, ἀ-
 λὰ ἴσως ἐκ ἀπὸ τῶν ἴσως ἄ-
 εἰς τὸν. ἀπὸ δὲ μὴ καὶ ἐν
 τῷ τῶν Εὐκροῦσιων βίω
 γνησθῆναι αὐθῆς, παρὰ
 τῆ Κάλυψοι, ὅτι αὐτῷ ἴσως
 ἄρξιν ἀρξίε τε βίωσάν, καὶ
 φροσίν, καὶ βινῆν πῶς Ατ-

Iam quasi parum cumulatè
 hæc admiraretur, sententiã
 suã longè pleniorẽ aper-
 tioremq; hisce verbis facit,
 perfestius subiiciens:

Hic finis nobis pulcherrimus esse videtur.

Haud aliud ex ijs, beatum
 ac felix, quàm parasitari
 existimans. Sed enim hæc
 verba non cuilibet è vul-
 go attribuit, verum om-
 nium sapienissimo. Et sa-
 nè si Ulysi fuisset in animo
 Stoicos secuto laudare fi-
 nem virtutem, potuisset il-
 lud dicere quando A Philo-
 ceten ex Lemno adduxit,
 quando Troiam subuertit,
 quando B Græcos fugans
 adornantes compefcuit at-
 que deinuit, quando Tro-
 iam ingressus est, se ipse
 C indecoris vulneribus fla-
 gellatum afficiens, ac sordia
 D planè Stoico indu-
 mento amictus. At tunc huius
 pulcherrimi finis nusquam commemorat. Caterum
 ne tunc quidem cum in Epicureorum vita constitutus a-
 pud venustissimam Calypso versaretur, illique liceret in or-
 gio voluptuosè & molliter viuere, ac in omnibus delicijs At-
 lantidis

παντ ὁ θαλάσσιον, καὶ λιναῖον
 πάσας τὰς ἁλῆς λινοσείας, ὅ-
 στες ἐπι τῷ τοῦ τέλει ὅλα
 εἰς τὸν, ἀπὸ τὸν τῶν πα-
 ρασίτων βίον. ἰκαδύτο δὲ
 δατυμόντων, οἱ παρὰ τοῖς τό-
 τε, πῶς ἔν ἡγεῖα; πάλιν γὰρ ἄ-
 ριστον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐ-
 πῶν, ὅτι γὰρ οἶδον τι ἀνὰ τὸν αὐ-
 τῶ, μὴ πομπάνης λιγομέ-
 των, Δατυμόνον κατιμῶν
 ἐξέειν, καὶ Παραπλήθωνος τῆς
 πικρῆς οἴτου καὶ ἐργῶν, ὃ γὰρ μὴ
 ἐπίκεινται σφόδρα ἀνασχῶν
 τῶν ὑφ' ἡμῶν ὅτι τὸ παρασι-
 τικῆς τίλει, τῆς κατ' αὐτὸν
 ἀνθρωπίνης τέλει αὐτὸ ποιῆ.
 καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρῶτον δὲ,
 καὶ ὅτι ἐπιπύκτων, μίλα τὸ ἴ-
 σον, ἀπὸ τῶν παρὰ τοῖς, ὅ-
 τα μάθοις ἄρ. ἔγωγε ἠγῶ-
 μα τὸ ἴδον, πρῶτον μὲν, τὸ τῆς
 σαρκὸς ἀσκλητόν, ἔπειτα
 τὸ μὴ θορῆσαι καὶ παραχῆς
 τῶν ψυχῶν ἐμπιπῆσαι. τὸ
 τῶν τοῖνων ὃ μὲν παρὰ τοῖς
 ἰκατέρων τυγχάνει, ὃ δὲ ἐπι-
 κέρει

Ego voluptatem existimo primū tranquillū statū corpo-
 ris: deinde neq; mentem ulla perturbatione aut molesta cur-
 re, onerari. Horum utrunque parasitus assequitur, Epicu-
 rus

lantidis lectum conscende.
 re, neq; non rebus quas animi
 libido ferebat, indulgere: il-
 lius pulcherrimi finis memor
 est, sed cū apud Phaeacas
 parasitum ageret. Vocaban-
 tur autem nunc temporis pa-
 rasiti Datymones. Quomo-
 do enim dicit? Dignum ea
 nim est ut iterum atque ite-
 rum suavisissimorum versa-
 culorum recordaremur. ne-
 que enim ad satietatem au-
 diri possunt, nisi sapius re-
 pentur:

Datymones sedeat ex
 ordine.

Et:

Iuxta mensæ adsint epus
 lis & carne repleta.

Porro Epicurus nimium
 impudenter hunc finem de-
 tractum parasitica, ad feli-
 citatem suam detorsit. Quod
 autem hæc res non absit à
 furto, quodque Epicuro vo-
 luptas nihil cura sit, sed pa-
 rasito, ita potes colligere.

κέρως ἢ δὲ θατέρω. ὁ γὰρ ἴ-
 τῶν περὶ σχήματ' ὅ γινε, καὶ
 λόσμων ἀπαείας καὶ μεγέθους
 ἡλίου, καὶ ἀποσημαίων, ἢ πρῶς
 τῶν σφαιρῶν, καὶ περὶ τῶν
 θεῶν ἢτε ἄσιμ, ἢτε ἐκ ἄσι,
 καὶ περὶ αὐτῶ τελους ἀά
 πολλῶν, καὶ ἀεφρόνῃ
 πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀν.
 θρωπίταις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἱσο-
 μιταῖς ὅτιν ὀχλήσιον. ὁ δὲ
 παρὰ σιτ' ὅ, πάντα λαπῶς
 ἔχων οἰόμεν' ὅ, καὶ περὶ τῶν
 κῶς μὴ ἀπῶς ταῦτα ἔχων ἄ-
 μῶνον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς
 ἀδείας καὶ γαλήνης ἰδιφῶς
 αὐτῶ τοῖς τοῖς παρφοχλοῦν
 τ' ὅ, ἰδιῶς, καὶ κοιμάται ὑ-
 πῆ ὅ, ἀφανῶς τὸς πόδας
 καὶ τὰς χεῖρας, ὅσπερ Ὀδυσ-
 σῆς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀρ-
 πλίων οἰκαδῆ. καὶ μὲν ὀχ-
 λατὰ ταῦτα μόνον ὄδῃν πε-
 σίκα τὸ ἴδῃ τῷ Ἐπιέρῳ,
 ἀλλὰ καὶ λαθ' ἐκείνα. ὁ
 γὰρ Ἐπιέρ' ὄντ' ὅ, ὅσις
 ποτὶ ὄντ' ὄσφοδς, ἦτοι φα-

curus autem ne alterutrus
 quidem fit pariticeps. Etenim
 cum curiosè satis de habitu
 terræ, de infinitis mundis, de
 magnitudine Solis, atq; di-
 stantijs, de primis elementis
 atq; etiam de dijs siue sint si-
 ue non sint, deque ipso sine
 perustigans, nunquam non
 digladiari solet semper cū
 aliquibus contentiosè dissi-
 dens : non humanis solā
 sed & mundanis vexationi-
 bus atteritur atque consu-
 mitur. At parasitus horum
 omnium securus, omnia be-
 ne se habere existimans, cre-
 densq; hæc meliori loco esse
 se non posse quàm sine,
 cum multa securitate & a-
 nimi tranquillitate, nul-
 lo istiusmodi nugarum scrupu-
 lo illi facessente nego-
 cium, edit suavisimè, ac
 dormit supinus, & porre-
 ctis & manibus & pedi-
 bus quemadmodum Vlyssēs

ses rate ad patriam nauigans. Atqui non propter illa tantū nulla in re Epicu-
 rus voluptatis positior, sed etiam propter hæc Quippe Epicu-
 ricus ille quicumque tandem fuerit ille sapiens, aut habet
 quod

ἔνιοι δὲ αὐτὰς ἀφ' ὁδοῦ σπου-
 σι. τί δὲ, οὐ κακῶν νοσησάντων
 σοῖσι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐν ἑ-
 κέναις τοῖς τέχναις κλυδ-
 πλουτας, οἱ πατέρες καὶ μη-
 τέρες τοῖς τοῖς τιμῶσι μάλι-
 σα, οἷς καὶ ἡμέραν καὶ τὸν
 παράσιτον, καλῶς νύ Δία ἔ-
 γραψὼν ὁ παῖς λέγουσιν, δό-
 τε αὐτῷ φαγῶν· οὐκ ἔγρα-
 ψὼν ὁρθῶς, μὴ δότε. ἔτω τὸ
 πᾶρμα καὶ ἔστιμον, καὶ ἐν
 τιμαίᾳ μέγα φαίνισαι. καὶ
 μὲν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕπε-
 ρον τοῦτο ἔχουσι, μετὰ τὸ μα-
 θεῖν καὶ τοῖς καρποῖς ἰδέως
 ἀπληραίνονται πολλοὶ γὰρ,
 καὶ ὄρθι· οἷμα ἔς αὐτό. ἡ
 δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἀλ-
 λων, ὅθεν ἀρκεῖται τῆς τέ-
 χνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν,
 καὶ ἅμα τε ἀρχεῖν, καὶ ἐν
 τῷ τέλει ἐῖν. αἱ μὲν τοῖς τῶν
 ἀπὸν τεχνῶν, ὅτινές, ἀπ-
 λὰ πᾶσι, ἐπὶ μόνῳ τῷ προ-
 φλῶ

quuntur odio, ita ut nonnul-
 li aufugientes, artes suas
 summa detestatione repu-
 dient. Et cur non hoc quoque
 considerandum tibi venit,
 quod eos qui in alijs artibus
 fecissent aliquod operæpre-
 cium, parentes his potissimū
 mūm honorare solent, qui-
 bus parasitum quotidie co-
 honestant? Elegantes, ita
 me Dii ament, inquit, puer
 pinxit literas, date illi quod
 edat. Malignas literarum
 notas descripsit, nihil date
 illi. Aded res et honore
 pensanda, et supplicio puni-
 enda esse videtur. Quin
 etiam cum cateris artibus
 ita comparatum est, ut pri-
 mum hoc posterius habeant,
 postquam iam et multo su-
 dore paratæ sunt, dulcem
 et expetitum voluptatis fru-
 ctum subministrant suis cul-
 toribus. ad quam rem multa
 est via, nec mirus aspera.

Ceterū sola ex omnibus parasitica statim in initio inter discen-
 dum arte sua fruitur, ac simul atque incepta fuerit, quanto-
 cyus est in quæstu. Præterea reliquæ artes non saltem aliquæ,
 sed omnes simul, tantūm pictus conquirendi gratia inuentæ

φιλῶ γυγνάσθην· ὁ δὲ παρὰ
 σι· ὁ δὲ ἄλλος ἔχει τὴν προφιλῶ
 ἄμα τῷ ἀρχαῖου τῆς τέχνης.
 ἢ ἐπινοῶς, ὅτι ὁ μὲν γοργ
 ῶς γοργῆ, ἢ τῷ γοργῆ
 ἔνκα, καὶ ὁ τίνων τριάντων
 ται, ἢ τῷ τριάντων ἔνκα;
 ὁ δὲ παρὰ σι· ὁ δὲ ἕτερον
 μὲν τοι δὴ καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ
 καὶ ἕτερον ὅτι αὐτῷ, καὶ ὁ
 ἔνκα γίνεσθαι, καὶ μὲν ἔνκα.
 καὶ γὰρ ὁ δὲ ὅτι ὅτι ἔνκα
 ται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέ
 χνας ἐργασθῆναι, τὸν μὲν ἄλ
 λου γόργου ταπεινοῦσι,
 μίαν δὲ ἢ ἄλλο μόνον τῷ μὲν
 νὸς ἡμέρας ἑρὰς ἀγοροὶ καὶ
 αὐτὸς ἢ τὰς μὲν, αὐτὸς
 τὰς δὲ ἡμετέρας ἑρὰς ἀγοροὶ
 λδοὶ, καὶ ἀφραίνεσθαι ἡγού
 νται τότε· ὁ δὲ παρὰ σι· τοῦ
 μὲν τὰς τριάντων ἡμέρας
 ἑρὰς ἀγοροὶ. πᾶσαι γὰρ δονού
 σιν αὐτῷ ἢ τῶν θεῶν, ἔτι οἱ
 μὲν βελόνηοι τὰς ἄλλας τέ
 χνας κατορθῶν, ὀνησοιτίας
 καὶ

triginta dies agit in ocio. Omnes enim dies illi videntur sacri
 deorum numinibus. Præterea quibus consilium aut animus
 est, reliquis vti artibus cum aliqua laude & exsultatione,

illi

sunt : at parasito actutum
 parata est alimentorum fe
 lix copia, simulatque artem
 exorsus fuerit. An verò non
 animaduertis agricolam as
 gros colere non colendi gra
 tia, & fabrum fabricare non
 fabricandi gratia? At pa
 rasitus nihil se fatatur aliud,
 sed hoc ipsum quod illius
 negotium est. & cuius gra
 tia ei negotio intentus est.
 At hæc cui obscura sint, ne
 minem esse arbitror, quòd ij
 qui reliquarum artium exer
 cendo tractant commercia,
 per omne tempus afflicti las
 boribus viuunt ærumnoè
 atque infelicitè, ac vix vs
 num atque alterum diem
 festum per mensem agunt,
 propter eà quòd ciuitates as
 lias quidem per annum, as
 lias per mensem indicta so
 lennitate dies festos agere so
 leant, & tunc animo remis
 siore lætari dicuntur : at pa
 rasitus ferè singulos semper

καὶ ὀλιγοπιστίας χροῦται, καὶ
 ὅτι οἱ νοσοῦντων πολυπο-
 σίας δὲ καὶ πολυσυγίας ἐκεί-
 νων ἀφρανόμορον μανθάνου-
 ναι. καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι,
 χάρις ἀργαλῶν ἐδάμωσεν ὡς
 ἐκλήμμεθα πηριτῶν διδά-
 ται· οὗτε γὰρ ἀλλῶν ἐνίχου-
 ρίς ἀλλῶν, οὗτε ψάλλων ἄ-
 νων ἄλλων, οὗτε ἰππῶν καὶ
 ρίς ἰππου. αὐτὴ δὲ ἄρα ἐ-
 στω ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρῆα ὡς
 τῆς κίβητος, ὡς καὶ πᾶρχα μὴ.
 ἢ ἔχοντι ὄπλον, καὶ οὐ αὐ-
 τῆ. καὶ ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας
 τέχνας μανθάνομεν, μισθὸν
 διδόντες, τὰντων δὲ, ἡ αὐ-
 τῶν βάνουσι. ἔτι τῶν μὲν ἄλλων
 τέχνων εἰσι διδάσκαλοι τι-
 νοί, ἃ ἔπρασιτικὸς ἔδωκεν, ἀπὸ
 ὧσπερ ἢ ποιητικῆ, κατὰ Σω-
 κράτην, καὶ αὐτῆ τινὲ μοίρα
 παραγίνεται, καὶ αὐτὸ δὲ σκό-
 πεα, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τί-
 χνας

illi tenui frugalique victu et
 potu utantur necesse est,
 tanquam qui morbis decum-
 bunt impliciti. Nam qui via
 et paulò copiosiore, potius
 que largiore semet inuitat
 et oblectat, ille studio mi-
 nimè est accommodus. Ac-
 cedit his, quòd reliquæ ar-
 tes sine instrumentis, magis
 sero suo nihil fructus affer-
 re possunt. Neque enim cit-
 era tibiam tibia canere, ne-
 que citra lyram psallere, ne-
 que absque equo equitare
 quisquam potest. Porrò
 hæc usque adeò bona est, ad
 deoque non onerosa artifi-
 ci, ut omnibus etiam instru-
 mentis carenti, tamen vi-
 ctum largè suppeditet, eam
 que commodissimè vii pos-
 sit. Et sicut videmus, alias
 artes perdiscentes, magi-
 stris mercedem persoluimus:
 hanc autem discentes, præ-

mium accipimus. Præterea aliarum artium omnium sunt do-
 ctores quidam et professores: ceterum qui parasiticam tra-
 dat aut doceat, nullus est: sed quemadmodum L. poetis iuxta
 Socratem, et ipsa quidem fato quodam accedit. Quies-
 sam illud apud animum tuum expendito, quòd alias artes

χνας ὁ δόουτον ἢ πλείοντον ἢ
 διανάμνασθαι ἀπράκτου, ταύ-
 τη δὲ διὰ χεῖρα καὶ ἐν ὁδῷ,
 καὶ πλείοντι Τυχ. πάντων μὲν
 οὐδ'. Παρ. καὶ μὴ τοι, ὃ Τυ-
 χιάδην, αἱ μὲν ἅπαντα τέχνην δο-
 κοῦσι μοι ταύτης ἐπιθυμῶν,
 αὐτῆ δ' ἐδύμιας ἐτίρας. Τυχ.
 τί δὲ, ἔχῃ οἱ τὰ ἀπώτατα ναυ-
 βάνοντον ἀδικῶν σοι δοκοῦ-
 σι; Παρ. πῶς γὰρ ὃ; Τυχ. πῶς
 οὐδ' ὁ Παράσι; τὰ ἀπό-
 πρια λαμβάνων ἐν ἀδικῆ μόν-
 ο; Παρ. ἐκ ἔχῃ λίσσιν καὶ
 μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρ-
 χαί, φεύλα τινῶν καὶ ἀτι-
 λῆς αἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς
 ἢ ἀρχὴ πάντων γινώσκῃ τις. τὸ
 γὰρ θρυπέων ἄνθρωπο τῆς φι-
 λίας ὄνομα, ἐκ ἀπό τι γύ-
 ροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.
 Τυχ. πῶς λίσσιν; Παρ. ὅτι
 ἐδάς ἐχθρόν, ἢ ἀγνώστα ἀν-
 θρώπων, ἀπ' ἐδὲ συνήθη με-
 τείως, ἐπὶ δὲ πῶν ἡσυχῆ, ἀπ-
 λὰ δὲ πρότερον, οἱ μοι. τῶτον
 γινώσκῃ

aut iter facientes, aut nau-
 gantes exercere nequeamus,
 hac verò vi licet & in iii-
 nere, & inter nauigandum.
 TYCH. Admodum profe-
 xió. PAR. Atqui, ὁ Τυ-
 chiade, reliquæ artes omnes
 huius opem mibi desiderare
 videntur, hæc verò nullius
 alterius egens est adminicu-
 lo. TYCH. Quid autem?
 nōne qui alienas res acci-
 piunt, tibi iniuste agere vi-
 dentur? PAR. Et qui non?
 TYCH. Quomodo ergo
 parasitus aliena accipiens,
 solus extra iniusti noxiam
 habendus est? PAR. Huius
 quæstionis causam tibi non
 possum reddere: verum a-
 liarum artium principia ple-
 runque sunt villia atque sim-
 plicia, parasitica autem
 principium admodum gene-
 rosus & illustre est. Et in
 omnibus modis iactatum ac
 tritum illud amicitia non
 men, non inueneris aliud quàm parasitica esse auspici-
 TYCH. Quomodo dicit? PAR. Quoniam nemo inimicum
 aut ignouū hominem, sed ne medio critter quidem familiarem
 ad cœnam vocat: sed necessarium est, ut ante cum illo ami-
 cium

γῆσιν φίλον ἵνα κοινοῦσιν,
 σπονδῶν καὶ πράξις, καὶ
 τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυσθ
 ἕωρ. ἐγὼ γοῦν πομπάκις ἕ-
 κστα τιμῶν λιγύτων, ποτα-
 πόσθ' οὐτ' ὁ φίλθ', ὅσις δ'
 βίβρακων, ἔδ' ὠπώκις μίθ' ἕ-
 μῶν, ὡς δικλονότι τὸν συμ-
 πίνουσα καὶ σωροδίοντα, μὲ-
 νορ πωσῶν ἡγεμῶν φίλον.
 ὅτι γὰρ μὲν ἡ βασιλικὴ ἀτή
 τῶν τεχνῶν ἔστιν αὐτή, μα-
 θοῖς ἄν καὶ ἐκ τούτθ' ἔχ' ἡκιστα.
 τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ
 μόνον λακοπαθούτων, ἢ ἐκ-
 θρωπῶτων, ἀλλὰ καὶ Δία λαθῆ-
 μῶν, ἢ ἐσπῶτων ἐργάσονται,
 ὥσπερ ἀμύλα ἄλλοι τῶν τε-
 χνῶν. ὁ δὲ παράσιθ' ἔμτα-
 χασίθη τῶν αὐτῶν τέχνων, ὡς
 βασιλεὺς κατακέμῃθ'. ἐκεί-
 να μὲν γὰρ τί δέη λέγειν περὶ
 τ' ὀνδαιμονίας αὐτῶν, ὅτι δὴ μὲν
 ἢ κατὰ τ' σοφὸν Ομηρον,
 ἔτι φυτόνδ' χερσὶ φύθῃ, ἔτι
 ἀροῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ
 τὰ ἀνύροτα πάντα νίμῃτα.

ἢ
 iuxta sapientem Homerum, neque ullam M plantam in-
 ferit manibus, neque terram versat aratro, sed citra ara-
 tionem, citraq̄ sementem omnia parasitando consequitur.

citiam contraxerit, quam
 eum libationis & mensæ par-
 ticipem fecerit, atque ad hu-
 ius artis mysteria admise-
 rit. Audiui ego sæpenumerò
 dicentes quospiam: Cuius
 modi ille amicus est, qui ne-
 que edit neque bibit unquam
 nobiscum? quasi eum qui
 vix cibum capiat atque
 combibat, solum fidum ani-
 cum esse existiment. Quòd
 autem ars sit omnium præ-
 stantissima, inde facillimè
 poteris cognoscere. Etenim
 artes reliquas non tantum
 grauitè laborantes, & sus-
 dore perfluentes, sed per Io-
 uem sedentes aut stantes
 exercent, quasi artibus ser-
 uiliter mancipati sint: at pa-
 rasitus veluti addicto man-
 cipio sua arte viuitur, velu-
 ti rex accumbens, ociosus
 ab animo. Illa autem quor-
 sum recensere attinet, cer-
 tissima felicitatis parasiti-
 cæ documenta, quòd solus

καὶ μὴ εἴπορας τε καὶ γα.
 μίσην, καὶ χαλκία ἔδην ἡω-
 ρησὶ τὸν ἰατρὸν τὴν ἰατρὰ-
 σθεω, ἰὰρ τε πονηρὸς, ἰὰρ
 τε καὶ μωρὸς ἢ παρασιτῆρ
 ἔδολος δυνάστη, ἢ μωρὸς
 ἄν, ἢ πονηρὸς. Τυχ. παπῶ,
 οἶον γέμου ἀσφαλίην τὸν πα-
 ρασιτικῶ; ὡς καὶ αὐτὸς ἦδη
 βούλησθαι δοκῶ μοι παρὰ-
 σιτῆ ἄνω ἀντι τέτυ; ὅς ἐ-
 μι. Παρ. ὡς πρὸ τοίνυν ἡοιῶν
 πᾶντων ἀσφαίρει, διεδᾶχθῶ
 μοι δοκῶ φέρε δὴ, ὡς καὶ
 ἕατ' Ἰλιαγ' ἰατρὸς ἀσφαίρει
 σκοπῶν. τὸ πρὸ δὴ τῆς βα-
 νύσοις τέχνης παραβάτην
 αὐτὸν ἀνύτορ δα, ἢ μᾶλλον
 πῶς ἡαταροῦντ' τὸ ἀξίω-
 μα τῆς τέχνης. ὅτι γὰρ μὴ τ'
 μύσην ἢ ἡαμίσωρ τέχνην
 ἀσφαίρει, ἀντίορ. ἡμοδύ-
 ται πρὸ δὴ τῆς πᾶντων, τὸ
 τε ῥητορικῶν καὶ τὸν φιλοσο-
 φίαν, ὡς ἀπὸ ἡνωσῶντα, καὶ
 ἰμι

dis subverteret. Sed illud potius, quomodo maximas at-
 que pulcherrimas sua præstantia exuperet, demonstrandum
 est. Est autem inconfesso apud omnes, rhetoricam at-
 que philosophiam cæteris longè celebriores haberi, quas
 plerique

Praterèd' thori aut mathe-
 matico, aut fabro arario ni-
 hil obstare video quò minus
 artem suà exerceat, etiàsi im-
 probus fuerit aut morio: por-
 rò autem parasitum agere
 nemo potest, qui aut stultus
 fuerit, aut improbis mori-
 bus. TYCH. Papæ: cuius-
 modi rem ostendisti esse pa-
 rasiticam? Itaque et me iam
 ea inuasit libido, ut parasit-
 us esse cupiam pro eo qui
 nunc in præsens sum. PAR.
 N Itaq; quemadmodum om-
 nibus alijs artibus potior sit
 parasitica cõmuniter, abun-
 de mihi demonstratum ef-
 se opinor: O age nunc deins
 cepti quomodo priuatim
 quoq; excellat singulari, con-
 siderabimus. Vt autem hanc
 cum mechanicis aut ma-
 nuarijs arbitibus conferam,
 ineptum mihi esse videtur,
 vti potius eius qui huiusce
 artis dignitatem indignis mo-

ἰασημας ἀφραίνουσι τι-
 ροι. ἰπαδὰν γοῦν καὶ τῶν
 ἀφείξασιν πλὴν παρασιτι-
 κῶν ποτὶν ἰεραῶν, σχολῆ
 ἀγνοοῦσι τῶν ἀπὸ τῶν τεχνῶν
 λόγια πεφρατάτη, καθάπερ
 ἢ Νομιστικὰ τῶν θεραπειῶν
 ἰατρικῶν. κοινῶν μὲν οὐδ' ἀμφοῖν
 εἰς ἄλλα, καὶ τῆς ῥητορικῆς
 καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον
 κατὰ πλὴν ἰπποκράτην ἢ μὲν ἴδ
 ἢ φείσθησαν, αἱ δ' ἔτι ἴδ καὶ
 πλὴν ῥητορικῶν, ἔν τι καὶ τὸ
 αὐτὸ νομίζουσιν, ἀπ' οἱ δ' ἴδ
 χυλῶν, οἱ δ' τὴν ναυτιλίαν, ἀπ' ἰ-
 χθυῶν, ἀπ' οἱ δ' ἰακοτιχθυῶν
 ἀπ' οἱ δ' ἀπ' οἱ τι, ὁμοίως δ' καὶ
 πλὴν φιλοσοφίας, κατὰ τὰ αὐ-
 τὰ, καὶ ἰσάως ἔχουσιν ἑτέρας
 μὲν γὰρ Ἐπικούρου, ἀπ' οἱ δ' τὰ
 πρῶτα ἔχουσιν, ἑτέρας δ' ἰ-
 σοῦσιν ἀπ' οἱ τῆς Στοῖας, ἑτέρας δ'
 ἰσοῦσιν ἀπ' οἱ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέ-
 ρως δ' ἰσοῦσιν ἀπ' οἱ τῆς Περια-
 τῆς, καὶ ἀπ' οἱ τῆς ἄλλης
 ἄλλοι

plerique propter generosi-
 tatem atque cognitionem
 omnibus anteponunt. Pro-
 inde posteaquam ostendero
 his longe potiore esse
 parasiticam, satis consta-
 bit eandem quoque ceteris
 artibus vniuersis longè la-
 teq; prestare, veluti Nau-
 sicaa corporis venustate at-
 que proceritate omnes præ-
 celledat famulas. Equidens
 communiter vtrasque excel-
 lenter anteit, & rhetori-
 cam, & philosophiam:
 Primum quantum atinet
 ad artis substantiam. Illa e-
 nim subsistit, hæc verò mi-
 nimè. Neque enim de rhe-
 torica eadem omnium est
 sententia, neque eandem in-
 dem omnes esse sentimus,
 sed nonnullis ars esse vide-
 tur, nonnullis ab arte seiun-
 da. Quæ Plerique etiam pra-
 uitatem quandam artis seu
 imposturam esse existimant,

alij, aliud. Haud alia est hominum R de philosophia dis-
 putantium opinio. Aliter enim Epicuro res philosophicæ ha-
 bere videntur, aliter Stoicis, aliter Academicis, secus quoque
 Peripateticis. Et quid multis opus est? Omnino alius aliam

ἀξιοὶ τῶν φιλοσοφίᾳ ἔναι·
 καὶ μίχεται γινῶν, ὅτι οἱ αὐ-
 τοὶ γνώμης ἑραδοῦσιν, ὅτι
 αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται.
 ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι
 καταλείπτειν ἀρχὴν γὰρ φη-
 μι μίτη ἔναι τέχνην, ἥς οὐκ
 ἔστιν ὑπόθεσις. ἢ πᾶσι δὲ πο-
 τε ἀριθμητικὴ μὲν μία ὄντι,
 καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ παρὰ Πέρ-
 σας τέσσαρα ὄντι, καὶ συμ-
 φωνῆ ταῦτα καὶ παρὰ ἑλ-
 λησι καὶ βαρβάροις; φιλοσο-
 φίας δὲ ποικίλεις καὶ ἀσφόρους
 ὄρωμεν, καὶ ὅτι τὰς ἀρχάς, ὅ-
 τι τὰ τέλη σύμφωνά ποιοῦν;
 Τυχ. ἀλλ' ἢ ἄλλως, μίαν μὲν
 γὰρ τῶν φιλοσοφίᾳ ἔναι
 λέγουσιν, αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιεῖ-
 σι ποικίλεις Παρ. καὶ μὴ τὰς
 μὲν ἄλλας τέχνας, ἢ καὶ τι
 κατὰ ταύτας ἀσύμφωνοι εἶναι
 τὰ παρήθοις, συγγνώμης
 ἀξιώσας, ἢ πᾶσι τὴ δου-
 σι, καὶ αὐτὰ κατὰ τὴν αὐτῶν

οὐκ

discreparet, quispiam verò progressus illud ignoscendum esse
 contenderet, propterea quòd alioqui perfectæ essent, earum-
 que cognitiones non forent ambiguae aut mutabiles: cerè ille
 repudian-

rem philosophiam esse con-
 tendit, & commiscitur:
 & ad hunc usque diem ne-
 que illi suam obtinent sen-
 tentiam, neque ars illorum
 una esse videtur. Ex quibus
 omnibus hanc mihi conies-
 turam facere licet, quòd
 statim sub initium illam ar-
 tem esse negem, cuius nulla
 est substantia: quoniam cur
 tandem arithmeticeam unam
 esse videmus, quàm quòd bis
 duo & apud nos & apud
 Persas sint quatuor, nec dis-
 crepant hæc neque apud
 Græcos, neque apud Bar-
 baros? At philosophias va-
 rias atque multiplices esse
 videmus, præterea neque fi-
 nes, neque principia illa-
 rum concordare. TYCH.
 Vera dicis. Etenim unam
 philosophiam esse asseve-
 ranter affirmant, ipsi verò
 multarum sunt auctores.

PARAS. Atqui in reliquis
 artibus, quanquam non nihil

οὐκ αἰὲν ἀμετάπλωτοι, πῶς
 δεικνύει ὅτι ἄν ἔη. φιλοσοφί-
 αρ δὲ τις ὡς ἀναγκαῖαν, ἀ-
 νάσχοιτο μὴ μίαν ἔχειν, καὶ
 μηδὲ σύμφωνον αὐτῷ ἴου
 τῆ μάλλον τῶν ὀργάνων. μί-
 α μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἵπα-
 δὲ ὄρω καὶ ἄπαρον οὐσαρ
 ποκαὶ δὲ οὐ δυνάτωτα ἔχου,
 ἵπαδὲ πρὶ ἢ φιλοσοφία μία,
 ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ἵπα-
 σάσιως τῆς ῥητορικῆς ταῦ-
 τα φαίη τις ἄν τὸ γὰρ πε-
 ρὶ ἐνὸς πεκαμένου ταυτὰ μὴ
 πνευρ ἄπαντας, ἀλλὰ μί-
 α ἔχειν φορᾶς ἀντιθέξον,
 ἀπόδαξις μεγίστη τοῦ μηδὲ
 πλὴν ἀρχῆν ἔχειν τοῦτο, οὐ
 μία κατέληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ
 ζητῆν, τὸ τί μάλλον αὐτῶν
 ἔστι, καὶ τὸ μηδὲ ποτε ὁμοιο-
 γῆν μίαν ἔχειν, τοῦτο αὐ-
 τῷ ἀναρῆ τοῦ ζητουμένου.
 πλὴν ὅσαρ ἢ μίαν τοι παρα-
 σιτικῶν ἔχου ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἴ-
 Εκησι καὶ ἴ-ν Βαρβάρους μία
 ἔστι

repudiandus non esset. At
 philosophiam quis tanquam
 necessariam sustineret unam
 & simplicem non existen-
 tem, ac ferè ubique ipsam
 secum discrepantem, lon-
 gè magis quàm instrumen-
 ta quæ sunt diuersissima?
 Siquidem non est vna phi-
 losophandi scientia aut ra-
 tio, postquam innumeras es-
 se conspicio. Multæ autem
 esse non possunt, quandoqui-
 dem philosophia vna est.
 Non disparia de rhetoricæ
 quoque substantia quispiam
 dicere possit. Nam de vna
 re proposita omnes non in-
 dem sentire & dicere, sed
 super præceptionibus diuersis
 pugnare, sententijs, docu-
 mentum est certissimum, ne
 principium quidem illius ar-
 tis esse probabile, cuius non
 est vna cognitio. Etenim
 quærere quid potissimum
 ex illis æsimanda sit rheto-
 rica, ac nondum fateri v-

nam esse, omnem eius quod quæritur, tollit essentiam.
 s Porro autem ipsa parasitica non perinde se habet,
 sed & inter Græcos, & inter Barbaros sui nunquam

ἐστὶ, καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡς
 σαύλας, καὶ οὐκ ἄν τις εἴποι τις
 ἄλλως μὴ τοὺς θεοῦ, ἑτέρως δὲ
 τοὺς θεοῦ παρασίτων. οὐδὲ ἄ-
 σθη ὡς ἔαινε, ἢ παρασίτοις
 τινέσιν, ὡς Σίμωνι ἢ Βηλικούσ-
 ρασι, δόγματ' ἔχουσιν διά-
 φορα, ἀλλὰ πάνσι πρὸς ἅπαν-
 τας ὁμολογία τις ἐστὶ, καὶ
 συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ
 τοῦ τέλους· ὡς ἐμοί γε δο-
 κᾷ ἢ παρασιτικῆν κινδυνώδην
 κατὰ γὰρ τοῦτο, καὶ σοφία ἔ-
 να. Τυ. πάνυ μοι δοκεῖς
 ἰκανῶς τὰ αὐτὰ ἀρνήσασθαι. ὡς
 δὲ ἢ τὰ ἅπαντα ἔργων ἐστὶν ἢ
 φιλοσοφία τῆς οὐκ ἔργων,
 πῶς ἀπελευθερῶ; Πα. οὐ-
 κοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἶπέν,
 ὅτι φιλοσοφίας μὴ οὐδέ πο-
 τε ἠράδην παρασίτων, παρα-
 σιτικῆς δὲ πάμποδοι ἐπίθους
 μήσαντων μνημονόουσα φι-
 λόσοφοι, ἢ μέχρι γὰρ καὶ ἔρω-
 σι. Τυ. ἢ τίνας ἄν ἔχοιο ἅπαν
 φιλοσόφους, παρασίτων σπε-
 δάσαν=

parasitica desiderio permultos arsisse philosophos, testantur hi-
 storici: quo desiderio etiam nunc tenentur. Tyc. Et quom-
 am memorare potes philosophos, qui parasitica operam

dede-

dissimilis est, sed una atque
 eadem parasitandi ratio v-
 bique. Neque quisquam dixe-
 rit aliter hos, aliter illos e-
 xercere parasiticam. Neque
 sunt inter parasitos, ut vi-
 des, discrepantium sectarum
 auctores, cuiusmodi sunt aut
 Stoici, aut Epicurei, do-
 gmata habentes pugnantia:
 sed una omnibus. apud omnes
 est professio, operumque
 finis concordia. Itaque ut
 mihi videtur, periculum est
 ne ex his omnibus à me ad-
 ductis, parasitica quoque
 sit singularis & præcipua
 quedam sapientia. Tyc.
 Videre mihi ista sufficien-
 ter disseruisse. T. Quod au-
 tem & in alijs philosophia
 tua professione parasitica
 deterior existimanda sit,
 quomodo planum facies?
 PAR. Ergo illud mihi sub
 initium dicere per necessariū
 est, nullū parasitum unquam
 philosophiam amasse: at pa-

ἡδαισῆας; Πα. οὐς τις
 μὲν τοι, ὃ Τυχιάδην, καὶ οὐ
 γινώσκων, ἰποκείνῃ ἀνοσίῃ
 ἡξάμ, ὡς κατὰ τιν' αὐτοῖς
 ἀσχεύειν ἐπ' ἑσθ' ἔχουσι.
 Τυ. οὐ μὲν
 τὸν Δί', ὃ Σίμων' ἀπὸ καὶ
 σφόδρα ἀπρῶ, οὐς τις καὶ
 ἑύροις ἀπᾶν. Πα. ὃ γινώ-
 σκων, αὐ μοι δοκῆς ἀνύκοι
 εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων
 τοὺς ἰκείνων βίους, ἰπὶ πάν-
 τως ἀν καὶ ἐπιγνώσκει, οὐς τι-
 νας λέγω, Διόδοσο. Τυ. καὶ
 μὲν τοι νῦν τὸν Ηρακλῆα πο-
 θῶ δὴ ἀκούειν, τίνας εἶσιν.
 Πα. ἐγὼ σοι δείξω, ἢ κατὰ λέ-
 ξιν αὐτοῖς ὄντας ἐπὶ τὸς φων-
 ῶν, ἀπ' ὧν ἐγὼ δλοπῶ τὰς ἀ-
 εἰς, καὶ ἄς ἡκιστ' οἶα. Αἶς
 ἀχίνας μὲν τοι ὁ Σακράτης
 οὗτος, ὁ τὸς μακρὸς ἢ ἀσείους
 ἀγαλόους γράψας, ἢ καὶ πῶς
 ἄς

dederint? PARAS. Eos
 quidem, ὁ Tychiade, quos
 neque tu ignoras, sed data
 opera me quoque ignorare
 civiliter simulas, verius ne
 ea ex re dedecus illis potius
 quam honorem concilem.

TYCH. Non per Iouem
 hoc mihi in mentem vene-
 rat, ὁ Simo: attamen vobes
 menter animi pendeo quos.
 nam ei rei vnquam seruien-
 tes possis producere. PAR-
 RAS. O' generose, equi-
 dem tu mihi rudis & imper-
 ritus esse vidēre eorum qui
 philosophorum vitas me-
 moria proditas ad posteros
 transmiserunt: omnino enim
 eosdem quos dico legere pos-
 tuiffes. TYCH. Atqui
 per Herculem iam mirabilis
 ter audire gestio qui tandem
 illi sint. PARAS. V Ego
 tibi eosdem demonstra-

bo, & nominatim perstringam, & quidem minimè ma-
 los aut infimæ conditionis philosophos, sed ut ego opi-
 nor, serè ex omnibus præstantissimos, & de quibus hoc
 vel suspicari indignum facinus esse potuiffes. Enimvero
 Aeschines ille Socraticus, longè illis & lepidis dialogis sum-
 mo sermone vitore atque mundicia conscriptis, semel ve-
 nit in

αἰς Σικελίαν, κομισθῆναι αὐτῶς,
 ἔπος εἰ δὲ αὐτοῦ δι' αὐτῶν νο-
 θῶσα Διονυσίῳ ὡς τυράν-
 νο· καὶ τὸν Μιητιάδην ἀνα-
 γνούς, καὶ δόξας ἀδοκιμα-
 αῖναι λοιπὸν ἐκείνου ἐν Σι-
 κελίᾳ, παρασιτῶν Διονυσίῳ,
 καὶ ταῖς Σωκράτους διατρι-
 βαῖς ἐρρηθῆναι φράσας. τί δ',
 καὶ Αἰείππ' ὁ Κυρηνῶν
 οὐχὶ τῶν δοκίμων φάνηται
 σοὶ φιλοσόφων; Τυ. καὶ
 πάντων. Πα. καὶ οὗτ' ἄρα
 τοι, κατὰ τὸν αὐτῶν χρόνον,
 διετριβῆναι ἐν Συρακούσαις πα-
 ρασιτῶν Διονυσίῳ· πάντων
 γοῦν ἀμίλητα τῶν παρασιτῶν
 αὐτῶς ἀδοκίμα παρ' αὐτῶ.
 καὶ γὰρ ἡ πῶλον τι τῶν ἀνε-
 λων πῆρε τὴν τέχνην ἀνε-
 φητίς ὡσεὶ τοὺς ἀψοποιοῦντας
 συμῆραι ἐπιματε παρὰ τοῦ-
 τῶν ὁ Διονύσι' ὅς παρ' αὐ-
 τῶν μαθησομένων. οὗτ' ἄρα
 τοι δοκεῖ καὶ κοσμοῦσα τὴν τέ-
 χνην ἀξίως. ὁ δὲ Πλάτων ἡ-
 μῶν ὁ γυναικώτατος, καὶ αὐ-

τῶς
 paratius tanto magistro artem perdiscerent culinariam.
 Ille sanè videtur etiam artem pro dignitate excoluisse.
 Quinetiam Plato vester generosissimus, & ipse non al-
 liam

nit in Siciliam, eosdem vna
 secum ferens, ut si quo mo-
 do fieri posset, eorum opera
 Dionysio tyrano innotescere-
 ret. Tandem verò lecto Mil-
 tiade, visus sibi non medio-
 crem adiunxisse & laudem
 & opinionem, reliquum tem-
 pus permansit in Sicilia pa-
 rasitans Dionysio, Socrati.
 cis disceptationibus longum
 ualere iussis. Quid autem
 nonne & X Aristippus ille
 Cyrenæus vnus ex prastan-
 tibus & eximijs philosophis
 tibi esse videtur? TYC.

Maximé. PAR. Et ille
 per id ætatis Syracusis ver-
 satus est parasitando apud
 Dionysium. Itaque ex omni
 parasitorum numero ille in
 maximo precio habitus fuit
 apud illum. Erat enim præ-
 ter cæteros ad hanc artem
 singulari præditus indu-
 stria: quare & coquos quo-
 tidie ad illum misitare so-
 litus est Dionysius, quò ap-

τὸς μὲν ἕκαστος ἐς Σικελίαν ἵπτι
 τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασι-
 τίσιας ἡμέρας ὡς τυράνῳ, τὸ
 παρασιτῆρ ὑπὸ ἀφροσύνης ἐξέ-
 πτερος. καὶ πάλιν Ἀβλύαφι ἀ-
 φροσύνη, καὶ φιλοπονήσας,
 καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν,
 αὐτὸς δαυτέρῳ σόλῳ ἐπέπλου-
 σεν τῆ Σικελίᾳ, καὶ διαπνήσας
 πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀ-
 μαθίας ἐξέπτερος. καὶ αὐτὴ ἡ
 συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σι-
 κελίαν, ὁμοίᾳ δοκεῖ γινώσκει
 τῆ Νικίου. Τυ. καὶ τίς, ὃ
 Σίμων, περὶ τὸ τοῦ λέγει; Πα.
 ποιοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστό-
 ξην ὃ ὁ μουσικός, ποιοῦ
 λόγου ἄξι, καὶ αὐτὸς δὲ
 παρασιτῆρ ὁ Νηλίας ἴδ. Εὐ-
 ριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχιλάῳ
 μέγιστον τοῦ θανάτου παρσίτηα,
 καὶ Ἀνάξαρχῳ Ἀλεξάνδρῳ,
 πάντως ἐπίστασαι. καὶ Ἀρι-
 στοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς
 ἡρέξατο μόνον, ὡς περὶ καὶ τῶν
 ἄλλων τέχνην. φιλοσόφους
 μὲν

liam ob causam in Siciliam
 profectus est: ac sanè pau-
 culos aliquot dies parasita-
 tus, statim ab inepta parasita-
 tatione propter artis impe-
 ritiam elapsus est. Rursus
 autem Athenas regressus,
 cū varijs semet studijs exer-
 cuisset & adornasset, dein-
 ceptus secunda vice in Sici-
 liam nauigando contendit,
 ubi iterum pauculos aliquot
 dies cœnatus, ob parasitan-
 di imperitiam Dionysio ex-
 cidit. Et hæc quæ Platoni
 in Sicilia parùm scitè para-
 sitanti accidit aduersitas,
 persimilis mihi esse videtur
 YNiciæ. TYC. Et quis
 ea, Simo, de Platone tibi dixit?
 PAR. Equidem &
 alij complures: porro au-
 tem Z Aristoxenus Musicus
 vir clarus atque memorabi-
 lis, & ipse a Neliæ parasitus
 fuit. Quòd verò B Euri-
 pides apud Archelaum pa-
 rasitum egerit vsque ad extremum vitæ diem, & Anaxar-
 chus autem apud Alexandrum, planè tibi compertum est.
 Neque Aristoteles parasiticam intactam reliquit, sed ean-
 dem vt reliquas artes omnes exorsus est. Philosophos
 quemad-

ἢ οὐδ' ἄσπερ λῶ, παρασιε
 τίς σπουδάζαντας, ἰδέσθαι.
 παρασίτου δ' ἑδὲς ἔχει φρά-
 σεα, φιλοσόφῳ ἰδενήσαντα.
 καὶ μὴν τοὶ ἄξιον ἔνδοξον,
 τὸ μὴ πανῆν, μὴ δὲ διψῆν,
 μηδὲ ἕριον; ταῦτα οὐδ' ἐν
 ἀλλῷ ἰσχυρῶ, ἢ παρασίτω.
 ἄσπ φιλοσόφους ἢ ἄν τις ποδ-
 λοιὸς καὶ ἕριον ἄσπ καὶ πα-
 ράσιτος ἔσται, παρασίτου δὲ
 ἢ ἢ ἐν ἄν ἢ παρασίτος, ἀλλὰ
 ἀνευχὴς τις ἢ πλοχὸς ἄνευ
 θραπῆς ἢ φιλοσόφῳ ἑμοίῳ.
 Τυχ. ἰκανῶς ταῦτά γ'. ὅτι
 δι καὶ κατὰ ποτὰ διαφέρει
 φιλοσοφίας καὶ ἕριον ἢ
 παρασιτιῆς, πῶς ἐπιδεικνύ-
 ας; Πα. ἄσπ, ὃ βέλτιστε,
 καροὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων βίη,
 ὃ μὴν τις ἄρῶνς, οἰμα, ὃ δ'
 αὐ πολέμ. ἐρ δὲ τῶν ποτῶν
 ἀνάγκη, φανερὰς γινώσκου-
 τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας
 ταῦτας, ὅποιοι τινὲς ἄσι.
 πρότερον δὲ, ἢ δοκῶ, ὁκοπῶ-

μῖθα

quemadmodum parasiticæ
 operam dederint, ostendi:
 parasitum verò nemo un-
 quam potest producere qui
 philosophandi capius sit de-
 siderio. Et sanè si felicitas
 putanda est, neque fame dis-
 cruciari, neque sui vrgeri,
 neque algore torqueri: hæc
 nemini alteri quàm parasit-
 o suppetunt. Itaque philo-
 sophorum non parùm mul-
 tos quispiam intenerit & ala-
 gentes graviter & esuriens
 tes, parasitum verò nequa-
 quam. At alioqui parasitus
 habendus non esset, sed infe-
 lix quispiam, aut mendiculus
 circumforaneus, aut etiam
 philosopho similis. TYC.
 Hæc equidem tibi scis su-
 perque disputata sunt. At
 Philosophia atque Rhetorica
 etiam reliquis potius
 rem esse parasiticam, quo-
 modo comprobabis? PAR.

¶ Sunt in vita humana tem-

belli

μηδα τὸν τοῦ πολέμου και-
 ρόν, καὶ τίνος ἂν εἴη μάστις
 κησιμώτατοι, ἰδίᾳ τῆς ἑλίας
 αὐτῆς, καὶ κοινῇ τῆς πόλεως. Τυ-
 ῶς οὐ μέτρον ἀγῶνα κατα-
 γλιπας τῶν ἀνδρῶν. καὶ ἴ-
 γω γι πάσαι γλιῶ καὶ ἑμαυ-
 τὸν ἐννοῶν, ποῖ ἂν εἴη
 συμβαλόντων ὁ παρασί-
 φιλόσοφος. Πα. ἴνα τοί-
 νω μὴ πάνυ θαυμάσιος, μη-
 δὲ τὸ πρᾶγμα σοὶ δουρὴ χροῦς
 ἀξιον, φέρε, πετυπώσμεθα
 παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. ἀγγέλθαι
 μὲν, ἀφιδίον ἐς τὴν χώραν
 ἐμβαλεῖν καὶ πολεμίους. Ἄ-
 να δὲ ἀνάγλιω ἐκείνη, καὶ
 μὴ χειροῦν, ἕξω ἀλιουμῆς
 νλω τὴν γλιῶ. τὸν στρατηγὸν
 δὲ παραγγίλας πάντας ἐς
 τὴν ἀπόστον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ,
 καὶ δὴ χροῦν τοὺς ἀπολους, ἐν
 δὲ δὴ τοῖς φιλοσόφους τι-
 νους, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασί-
 τους. πρῶτον δὲ τὴν ἀπό-
 στωδῆ

belli subducta ratione excu-
 tiamus, & quoniam ingruen-
 te bello omnium maximè
 tum sibi ipsi priuatim, tum
 Reipublicæ sunt utiles.

TYCH. Quàm non mea-
 diocre virorum certamen
 annuncias? Et ego iam
 dudum apud me ipse rideo,
 cogitabundo animo mecum
 considerans, cuiusmodi fu-
 turus sit philosophus cum
 parasito comparatus. PAR.
 Ne verò nimis capiaris ad-
 miratione, néue hanc rem
 cauillo aut subsannatione
 dignam existimes: eye hoc
 totum expressis typis ocu-
 lis nostris subiiciemus. An-
 nunciatum est, ex improbitate
 hostes in regionem irrus-
 pionem fecisse: perneces-
 sarium autem est collecta
 manu illis exire obuiam: ne-
 que enim per socordiam ed-
 mittendum est, ut impune
 ab æstis pecoribus agros non

stros deuastent atq; depopulentur. At dux belli denuncias,
 et ad delectum faciendū iuuenes confluant, alij verò disces-
 dant. Sint autem inter hos nonnulli, & philosophi, & rhe-
 tores & parasiti. Itaque inuiso ab æstis vestimentis, exui-
 mus

ἴσῃν αὐτὸς, ἀνάγκη γὰρ τὸς
 μέλλοντας ὀπίσθου, γυμνῶ-
 σαι πρότερον. θεὸ δὲ τοὺς
 ἀνδρας, ὧ γυναικί, καθ' ἑκά-
 στην, καὶ δοκιμασίαν τὰ σώμα-
 τα. τὸς μὲν τοίνυν αὐτῶν, ὅς
 πὸν δ' ἰδέας, ἴδους ἄρ' ἡπλοῦς
 καὶ ὠχρὸς περριότας, ὡσπερ
 ἤδη τραυματίας παρεμύνης.
 ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην
 σαδίασαν, καὶ ὀθισμὸν, καὶ
 κόπον, καὶ τραύματα, μὴ γυ-
 λοῖτορ ἢ δέσται, δυνάσθαι φέ-
 ρειν ἀνθρώπων, ὡσπερ ἰκέ-
 νους, τινὸς διομίνους ἀνακί-
 ψως. ἄθρα δὲ πάλιν μετὰ-
 βῆς τὸν παρασίτορ, ὁποῖός
 τις φάνηται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ
 σῶμα πῶτορ πολὺς, καὶ τὸ
 χροῖμα ἰδύς, οὐ μέλας δὲ, ὅς
 δὲ λευκός. τὸ μὲν γὰρ γυναι-
 κί, τὸ δὲ δέλω προσειοικεῖν ἕ-
 πατα θυμοειδύς, δεινὸν βλή-
 πωρ, ὁποῖορ ἡμῆς, μέγα καὶ
 ἕψαμορ. ὅ γ' ἄκαθον, δειδοί-
 κότα καὶ βῆλω ὁ φθαλιμὸρ εἰς
 πόνημορ

enim muliebre esset, illud seruire. Deinde ammosus quoque,
 terribile quiddam obriens, vultu minaci & rubicundo, quod
 parasitorum est proprium. Neque enim consultum sa-
 elu videtur, hominem meticulosum, aut fœmineis oculis
 præditum

mus nos. Quippe qui armis
 induendi sunt, ante se denu-
 dent necesse est. Proinde in-
 tentis oculis spectata, ὁ γενε-
 rose, unumquemque ex ordi-
 ne, habitu ὁφ' delectu proba-
 to corpora. Itaq; illos pro-
 pter victus indigentia haud
 dubie visurus es tennes at-
 que pallidos, & planè cor-
 pore horrido, quasi iam cons-
 facti sint vulneribus. Qui
 ergo non summe foret ridi-
 culum, affirmare eiusmodi
 viros perferre posse certam-
 men, aut pugnam statariam,
 aut impressionem, aut pul-
 uerem atque vulnera, qui
 curatione aliqua refocillan-
 di sunt? At iam contra ab
 illis regressus, parasitum quo
 corpore appareat, contem-
 plare. Nunquid non ille
 membrum præditus est planè
 gladiatoris, & colore viuo
 atque iucundo, neque nigro,
 neque rursus peralbo? Hoc

πόλιμον φέρειν. ἄρ οὐχ ὁ
 τοιοῦτ' & καλὸς μὲν γυμνῶν
 ἄρ, καὶ ἴσῳ ὀπλίτης καλὸς
 δὲ καὶ ἂ ἀρθάνοι καλὸς ;
 ἀλλὰ τί διὰ ταῦτα ἐπάξαι,
 ἔχοντας αὐτῶν παραδείγ-
 ματα; ἐπὶ δὲ ἀπῆμ, ἐν
 πολεμῶ τῶν ἀποτὲ ῥητο-
 ρων ἢ φιλοσόφων οἱ μὲν οὐ-
 δε ἴσως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ
 τέλους προειδῆν, ἂ δὲ τις
 καὶ ἀναγκαθῆς παρεδίξα-
 το, φησὶ τοῦτο λέγειν ἅπαντα
 τάξιμ, ὑποσφίειν. Τυ. ὡς
 θαυμάσια πάντα, καὶ οὐ-
 μν ἡμισυ μίτριον. Πα.
 λέγω δὲ ὅμως, τῶν μὲν τοί-
 νυ ἐν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ
 ὅπως ἂν πόλιμον ἐξῆλθε πο-
 τε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ ἀκασίριον
 ἀνέβη, δὲ δαδίαρ, οἶμαι, ὅτι
 οὐδὲ πῶ φωνῆ δὲ τοῦτο
 εἶχε. τί ἐτι, οὐχὶ Δημάδης
 μὲν καὶ Αἰσχίνης καὶ Φιλο-
 κράτης, ἔποθον, ἰθὺς τῆ
 καταγλιὰ τῷ Φιλίππου πο-
 λίμου,

ne in foro quidem iudiciali unquā orationē habiturus ascen-
 dit, propter animi pusillanimitatem. Opinor verò & ob hoc
 ipsum illi vocē defuisse. Præterea nōnne & Demades & Ae-
 schines & Philocrates timore statim consternati, bellū Phi-

præditum in aciem produ-
 cere. Nunquid non igitur
 istiusmodi sit elegans & vi-
 uens armatus, elegans etiam
 si honestè in prælio cecide-
 rit? Sed quorsum istis col-
 lationibus vivitur, cum illo-
 rum exempla nobis in prom-
 ptu parata sint? Vt enim
 simpliciter quæ sentio elo-
 quar, & priorum rhetorum
 atque philosophorum par-
 tim extra murum in bellum
 progredi nunquam ausi sunt.

Quòd si quis etiam necessa-
 riò coactus militatum egres-
 sus est illum ego deserta a-
 cie turpiter aufugisse dico.

TYCH. Quàm admira-
 anda omnia, & quàm ni-
 hil exiguum aut mediocrè
 polliceris? PARA. Ni-
 hilo secus tamen orationem
 semel exorsus expediam.

Equidem ex rhetorum num-
 mero Isocrates ne semel quia
 dem in bellū egressus est, at

δίμω, πῶ σόλην προύδοσαν,
 καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίπ-
 πῳ, καὶ διτέλεισαν Ἀθηνῶ-
 σιν ἀὰ τὰ ἐκείνου πολιτικῶ-
 ς μῆσοι; ὡς εἴ γε τις καὶ ἄλλῃ
 Ἀθηνῶν κατ' αὐτὰ ἐπολι-
 μα, καὶ ἄλλῃ ἐν αὐτοῖς ἰω-
 φη, ὁ Υπερίδης δὲ καὶ Δη-
 μοσθένης καὶ Λυκούργῳ, οἱ
 γε δοκοῦντων ἀνδριότατοι,
 ἡδὲν ταῖς ἐκκλησίαις ἀὶ θορυ-
 βουῶντων, καὶ νοιδολογούμενοι
 τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπερ-
 γάσουτο ἡνωσῶν ἐν τῷ πῶς
 αὐτῶν πολιτικῶ; καὶ Υπερίδης
 μὲν καὶ Λυκούργῳ οὐδ' ἔξ-
 ἔπληρον, ἀπ' οὐδ' ὄρας ἐτόλ-
 μησαν μικρὸν ἔξω παρακῆ-
 ψαι τῶν πωλῶν, ἀπ' ἐντα-
 χίδιοι κάθλωτο, παρ' αὐ-
 τοῖς ἢ δὴ πολιτικῶ μῆσοι; γνο-
 μίδια καὶ πρὸ βουλευμάτια
 σωτηριότατα. ὁ δὲ δὴ κορυ-
 φᾶος αὐτῶ, ὁ ταυτὶ δὲ παρ' ἐν
 ταῖς ἐκκλησίαις σωτηριῶς, Φί-
 λιπῳ

lippo indicente, urbem at-
 que seipfos hosti prodide-
 runt, neque non pertinaciter
 perseverarunt Athenis illius
 res atque negocia semper
 administrantes? adeo ut si
 quis etiam alius Athenien-
 sium eandem sequeretur bel-
 landi rationem, protinus in
 illorum amicitiam adsciscen-
 batur. At verò Hyperides,
 Demosthenes, Lycurgus,
 qui pauld videbantur
 ceteris animosiores, tametsi
 in concionibus subinde tu-
 multuarentur, ac Philippum
 contumeliosis diebus prosci-
 derent, quòdnam memora-
 bile facinus in eo bello quod
 aduersus illum gessere At-
 thenienses, ediderunt? B.
 quidem Hyperides et Lyn-
 curgus nunquã egressi sunt,
 sed neq; vel modicum exer-
 to è portis capite ausi sunt
 prospicere. verùm intra mu-
 rum elausi sedebant, iam ac-
 pud seipfi obsidionem perferrentes, sententiolas atque sen-
 tus consulta componentes. Sedenim antesignanus illorum
 atque coryphæus, nempe Demosthenes, cui ista pro concio-
 nibus ciuium auribus subinde occinere moris erat, μ Phip-
 lippus

λίσσῃ ὁ γὰρ ὁ Μακεδόνων ὀ-
 κληρῶ, ὅθεν οὐδ' ἀνδράσο-
 δον πρίατό τις ποτε, τοῖ μὴ-
 σιασ περὶ θέρῃ εἰ τῆν Βοιω-
 τίαν, πρὶν ἢ ξυμμιξῆαι τὰ στρα-
 τόπιστα, ἢ ξυμβάλλῃν εἰς χεῖ-
 ρας, εἴψας πῶς ἀσπίδα, ἔ-
 φωνεῖν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρὸς
 τιρον' ἀπὸκουσας ἰδὲνός, πᾶ-
 νυ γυώμα ὄντα, εἰς ὥσπερ Ἀ-
 θλωαίσι, ἀλλὰ Θραξί ἢ Σκυ-
 θοῖς, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάταρ-
 μα λῆ; Τυ. ἐπίσταμα ταῦ-
 τα, ἀλλ' οὗτοι γὰρ ῥήτορες, καὶ
 λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀ-
 ριπῶ καὶ οὐ τί δ' περὶ τῶν
 φιλοσόφων λέγας. οὐ γὰρ δὲ
 τούτους, ὡσπερ ἐκείνους, ἔχας
 ἀτιμάθαι. Πα. οὗτοι πᾶ-
 ριν, ὅ Τυχιάδης, οἱ περὶ τῆς
 ἀνδρίας ὁσημέραι ἀγληρό-
 ροι, καὶ καταπίδονται τὸ
 φ' ἀριτῆς ὄνομα, πομπῆ μά-
 λων τῶν ῥητόρων φανουῶ-
 ται δὲ ἀλόγιστοι καὶ μαλακῆ-
 τιστοι. σκοπεῖ δὲ οὕτω πρὸς

τον

multa de fortitudine disputare consueverunt, virtutis nomen
 nunquam non in ore habentes, multo quàm rhetores apparēe
 fugaciores, ignaviores, atq; etiam effeminatiores. Ad hunc
 verò modum rem considera. Principio quidem nemo est

KKk 2 vsquam

τον μὲν ἐν ἑστέρῳ οἰσὶ ἀπὲρ ἕ-
 ροι φιλόσοφοι ἐκ πολλήμωτε-
 τήτων ἡρόδοτος ἦτοί ᾗδ' ἔδ' ὄδως
 ἑσπράσαντο, ἢ ἑπὶ ἑσπράσαν-
 τος, πάλιν ἔφυγον. Ἄντι-
 σθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης
 καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων καὶ
 Πλάτων, καὶ Ἀισχίνης, καὶ
 Ἀεσσίηλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ
 ὄμιλος, οὐτε ἕδωκον παράτα-
 ξιν, μὴ ὅτι τολμήσας ἐξέλε-
 θῆν ἄς τὴν ἐν τῇ πόλει μά-
 χην, ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκρά-
 τῆς, φάσαν ἑκάστων, ἀπὸ τῆς
 Πάριος ὅτι, ἄς τὴν Ταυρέου
 παλαίστραν κατέφυγε, πολὺν
 γὰρ αὐτῶ ἀσέστειρον ἰδόντα,
 μὴτὰ τῶν μαρτυριῶν κα-
 θεζόμενον ὁράσαν, καὶ σοφισ-
 μάτια πειράσαν, δις ἐν τυ-
 χανουσίῳ, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτίᾳς
 τῆ μάχεσθαι. Τυ. ὁ γενναῖος,
 ταῦτα μὲν ἦδ' ἐκ καὶ παρ' ἄλλοι-
 λων ἐπιθυμῶν, ἢ μὴ Δία οὐδὲ
 Πηνελόπειαν καὶ ὄνειδισαν βε-
 λομένων. ὡς ἔδ' ἔρω μοι δο-
 κῆς, χαλεμῶς ὅτι σπαντοῦ
 τέχνη

vō ista iam olim, ὁ generose, memorata accepi ab alijs, qui-
 bus per Inuem nequaquam voluntas erat hac illis illudendi
 gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae
 concisi.

vsquam qui pro certo affir-
 mare possit, vllum philoso-
 phum in bello oppetiisse: aut
 potius in vniuersum nun-
 quam meruere stipendia, aut
 si meruerunt, omnes audita
 tuba aufugerunt. Equidem
 Antisthenes: & Diogenes: &
 Crates, & Zeno, & Plato,
 & Aeschines, & Aristote-
 les, & illa vniuersa philoso-
 phorum turba, nunquam
 viderunt aciem. § Solus au-
 tem sapiens ex illorum nu-
 mero Socrates sumpta fidu-
 cia in bellum quod ciuitati
 fuit aduersus Lacedamo-
 nios, exire ausus, fuga inde
 saluti consulens, ex Parne-
 the in Tauri palaestram di-
 uertit. Existimabat enim
 sibi longè fore tutius atque
 ciuilius sedenti cum puerulis
 studiosè exornari ac vnà sri-
 monem sociantes sophisticis
 captiunculis illaqueare, quàm
 cum viro Spartanò manus
 conferere. TYCH Ego ve.

τήν τε καταψάλλεσθαι τῶν
 ἀνδρῶν. ἀπ' ἃ δουῆ, ἡδύ
 φερε, καὶ οὐ τὸν παράσι-
 τον, ὅποι' ὅ τις ἐσιπ' ἐν πο-
 ῆμο, καὶ λέγει, καὶ ἂ ὄλωσ
 λέγεται παράσιτος τις γε-
 νέσθαι τῶν παλαιῶν. Παρα.
 καὶ μὲν, ὃ φιλότις, οὐδ' αἰσ
 ἀνίκο' Ομήρου, οὐδ' ἄρ
 πάμπαν ἰδιώτης τύχη, ὅς
 τις οὐν ἐπίσταται παρ' αὐτῶ
 τοὺς ἀείσους τῶν ἡρώων πα-
 ρασίτους ὄντας. ὅ, τε γὰρ Νέσ
 εωρ' ἐκείν' ὃ, οὐδ' ἄρ' τὴν γλώτ-
 τῆς, ὡς περ' μέλι ὁ λόγ' ὃ ἀ-
 πέρρεα, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως
 παράσιτ' ὡ. καὶ οὐτε τὸν
 Ἀχιλλέα, ὡς περ' ἰδὼσα τί,
 καὶ ὡ τὸ σῶμα γενναῖότα-
 τ', καὶ δικαιοτάτ' οὐτε
 ἦ, Διομήδω, ὅτε τὸν Αἴαν-
 τα ὁ Ἀγαμέμνων ἕτας ἰπα-
 νῆα τε, καὶ θαυμάσει, ὡς περ
 τὸν Νέστορα, οὐδ' ἄρ' ἑκα
 Αἴαντας ἀχίται γενέσθαι αὐ-
 τῶ, οὐτε ἑκα Ἀχιλλέας.
 πάντα δ' ἄρ' ἐλαφροῦναι τῶ
 Τροίαν, ἂ τοιούτους, ὅποι' ὃ
 ὡ

conciliare videre, tantos vi-
 ros falsis contumelijs affici-
 endo. ο At si videtur, ac mi-
 hi cuiusmodi vir parasitus
 in bello sit expedi, & nun-
 quid omnino ex veteribus il-
 lis quispiam parasitus fuisse
 credendus est. PAR. At-
 qui, ὁ amice, neminem of-
 queadeo Homericæ poëseos
 rudem atque imperitum esse
 se existimo, neque si prorsus
 à literis alienus aut idiota
 fuerit, qui nesciat apud il-
 lum ex heroicis omnium pres-
 tantissimos parasitos esse.
 Siquidem π Nestor ille,
 ἃ cuius lingua perinde ut
 mel fluebat oratio, regis
 parasitus fuit. Sed neque
 Achillem, quemadmodum
 & videbatur: eratque cor-
 poris forma atque viribus
 excellentissimus: neq; Dio-
 medem, neque Aiacem A-
 gamemnon tantis laudibus
 extulit & admiratus est,
 quanto laudis testimonio or-
 nauit Nestorem. Neq; enim
 decem Aiaces sibi dari exoptat, neq; decem Achilles. Quip-
 pe iam olim Troiam funditus excisam cepisset, si eiusmodi

ἴδω οὐτ' ὁ παράσιτος, καὶ
 περὶ χιτῶν ἀρσπαλίτας ἔ-
 χε δίκαια, καὶ τὴν Ἰδομένηα,
 τὴν τοῦ Διὸς ἔγγονον, πα-
 ράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοί-
 ως λέγει. Τυχ. ταῦτα μὲν
 καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὐπω
 γὰρ μὲν δούλω μοι γινώσκοντα
 πῶς αὖ τὸ ἀνοσεῖ ἴδω Ἀγα-
 μέμνονι παράσιτοι ἦσαν.
 ΠΑΡΑ. ἀναμνήσει, ἢ γν-
 οῦσιν τῶν ἐπέων ἐκείνων, ἃν
 περὶ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς
 τὴν Ἰδομένηα λέγει. Τυχ.
 ποίον; ΠΑ. Σύρ δ' ἄλλοιον
 λέγεται αἰεὶ ἔσθ' ὡσπερ ἔ-
 μοι πικρῶν, ὅτι θυμὸς ἀνέχοι.
 ἔνταυθα γὰρ τὸ αἰεὶ πικρῶν δε-
 γμασ ἐρικυβη, ἔχ' ὅτι τὸ ποτι-
 εον εἶναι πάντος πικρῶν ἐστίν.
 καὶ ἴδωμένηα, καὶ μαχομένηα
 καὶ λαθούδοντι, ἀπ' ὅτι αὐ-
 τῶν διότι τὸ βίβει μόνον σιωθεῖ
 πνεῦμα πικρῶν ἴδω βασιλεῖ, ἀπ'
 ἔχ' ὡσπερ τοῖς νοικοῖσι σπατιώ-
 ταις, πρὸς ἡμέρας τινας πρὸς
 καλονύκτοις. τὸν μὲν γὰρ

Αἴαν.

cenandi facultas concessa fuerit, sed non perinde ut alijs mi-
 litibus certis quibusdam diebus ad mensam vocatis. Etenim

Aiacem

decē alios milites, cuiusmodi
 di parasitus ille fuerat, quā-
 quam e iam confectus senio
 habuisset. Quin etiam Ido-
 menea Iouis filium eadem
 ratione Agamemnonis pa-
 rasitum fuisse confirmat.

TYC. Hac equidem & ip-
 se non ignoro. Nondum ta-
 men mihi intelligere video,
 quomodo illi duo heros A-
 gamemnonis parasitii fue-
 rint. PAR. Perlege, ὁ ge-
 nerose, versiculos illos quibus
 ipse Agamemnon Ido-
 menea alloquitur. TYC.

Quòsnam dicis? PAR.

-semper tibi plenior vni
 Stare solet cyathus, velut
 & mihi, quando bibendi

Est mens ut potes—.

Inde quod dixit, semper plea-
 norem adstare cyathum,
 non ita accipiendum est,
 quasi semper poculum vino
 plenum Idomeneo & pu-
 gnanti & dormienti sit pro-
 positum, sed quod illi per
 omnem vitam soli cum rege

Ἰάντα, ἐπὶ λαῶς ἕμονοι
 μάχης ἔ' Ἐκτοί, ἄς Ἀγα
 μέμνονα διὸν ἄγων φησί,
 κατὰ τιμὴν ἀξιοθύντα ὀψέ
 τοῦ παρὰ ἔ' βασιλῆϊ δέπνυ.
 ὁ δὲ Ἰδομενεὺς καὶ ὁ Νέστωρ ὅς
 σήμεραι σὺν δέπνυρ ἔ' βα
 σιλῆϊ, ὡς αὐτὸς φησι. Νέ
 στωρ δὲ παράσιτος μοι δοκῆ
 τῶν βασιλέων μάχισα τεχ
 νήτης, καὶ ἀγαθὸς ἡνέδοι.
 οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνο
 νος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλ
 λὰ ἀνωθῆν ἐπὶ Κανίως καὶ
 Ἐξάδιου. δοκῆ δὲ οὐδὲ ἀνα
 παύσασθαι παρασιτῶν, ἀ μὴ
 καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.
 Τυ. οὐτοσί μὲν ἦνναι ὁ πα
 ράσιτος ἀ δὲ καὶ ἄλλοις τινὰς
 οἶδα, παρῶ λέγειν Παρ.
 τί οὐκ, ὅ Τυχιάδην, οὐχὶ καὶ
 Πάτροκλον τῷ Ἀχιλλέως πα
 ράσιτος εἶναι, καὶ ταῦτα, ἔδινος
 τ' ἄλλων Ἐκδώρ φανότι
 ρ.

Aiaceum quòd singulari cer
 tamine congressus cum He
 flore optimè se gesserat,
 proceres ad Agememno
 nem diuinum cœnatum ab
 duxisse commemorat, tan
 quam propter virtutem in
 pugna editam honoratum,
 admodum serâ cœna apud
 regem apparatus. At verò
 ὁ Idomeneus atq; Nestor fe
 re quotidie cum rege cœnia
 tabant, vi idem auctor tem
 statur. Porro Nestor re
 gum parasitus mihi fuisse
 videtur multa arte indu
 strius. Neque apud Aga
 memnonem primùm hanc
 parasitandi artem exorsus
 est, sed multis retrò tempo
 ribus τ apud Canea atque
 Exadium. Vñus verò est
 neque parasitandi finem an
 tē fecisse, quàm Agemem
 non diem suum obiit. TY
 CHIADES. Equidem ille

le præclarus & insignis fuit parasitus. At si quos alios in
 genus heroas parasitos fuisse nosti, hoc mihi nominatim
 explicare ne pigeat. P A R A S. Quid igitur, ὁ Tychias
 de, nōnne & Patroclus Achillis parasitus tibi fuisse vi
 detur, præsertim cùm nullo aliorum Græcorum fuerit

ρῶμα, οὐτε τὴν ψυχὴν, οὐτε τὸ
 σῶμα, νεανίας ὄν; ἔγὼ γὰρ
 εἶδ' αὐτοῦ μοι δουρὸν τοῦ Αχιλῆως,
 τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔρ-
 γοις, αὐτὸ χεῖρον εἶν'. τὸν τε δὲ
 Εὐτορα ῥηξάντα τὰς πόδας,
 ἢ παρὰ τὰς νοσίων ἔσω μα-
 χήνων, οὐτ' ἔξωσεν, ἢ τὴν
 Πρασιόνας νύμφην κακο-
 μύνην ἔσθον. καὶ τοὶ ἰππῶν
 ταστον αὐτὸς οὐχ οἱ φανότα-
 τοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τηλαμώνος,
 Αἴας τε καὶ Τεῦκερ', ὁ μὲν οὐ-
 πλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξόος.
 ἢ πολλοὺς μὲν ἀπέκτανε τῶν
 Βαρβάρων, ἔρ δὲ δι' αὐτοῖς
 καὶ Σαρπηδόνα, τὸν τοῦ Διὸς
 ἕρμ' ὁ παράσιτ' τοῦ Αχιλῆως,
 καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς
 ἀλλοῖς ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν
 Εὐτορα Αχιλλεύς ἀπέκτανε
 ἐν, ἔς ἕνα, καὶ αὐτὸν Αχιλῆ-
 ήα Πάρις, τὸν δὲ παράσιτον
 θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ
 τελευτῶν δὲ, φωνὰς ἀρῆ-
 κη, οὐχ οἷας ὁ γενναῖότατ' ὅ
 Εὐτορ, πεσόντων τὸν Α-
 χιλῆα, καὶ ἰκτεῶν, ὅπως
 ὁ νεκρὸς

iam moriens eas voce edidit, non quales generosissimus He-
 ctor ille. Achillem suppliciter precaus ut ψ cadaver eius
 suis

deterior aut ignavior, ne-
 que animi nepue corporis
 dotibus, tametsi iuuenis exi-
 stens? Mihi equidem nulla
 in re ipso Achille videtur
 fuisse inferior, ex eius operi-
 bus coniecturam facienti.

v Etenim Hectorem perru-
 ptis portarum obicibus, ac
 intramunitionem iuxta na-
 ues pugnantem, forisimè
 repulit, & Proteilai na-
 uum iam incensam & arden-
 tem extinxit, quanquam in
 ea essent non ignavissimi:
 verùm Telamone nati &
 Aiax & Teucer, alter hasta
 strenuus, alter arcu valens.
 Multos præterea ex Barba-
 ris neci dedit: inter quos &
 Sarpedonem Iouis filium A-
 chillis parasitus peremit.

Prostratus verò occubuit
 nequaquã ab alij, sed ipsum
 quidem Hectorem vitaspos-
 liauit Achilles, & at Achille
 Paris, vnus vnus. Porro
 autem parasitum, & Apollo
 & χ duo viri occiderunt. Ac

ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οὐκ αἰσίοις ἀ-
 ποδοθῆναι, ἀπ' οἷας ἀνδρὸς ἀφ᾽ ἑ-
 νοῦ παρὰσίτου, τίνος δὲ τού-
 τας; Τοῖτοί δ' ἔπειρ μοι ἐά-
 κουσιν ἀντιβόλησαν, Πάντσο
 ἑξυτόθ' ὄλοντο, ἱμῶ ἑπὶ δα-
 ρίδα μύθοι. Τυχ. ταῦτα μὲν
 ἱκανοί. ὅτι ἢ μὴ φίλῳ, ἀπὸ
 παρὰσίτου ἢ ἢ ὁ Πάτροκλῳ
 τοῦ Ἀχιλλέως, παρῶ λέγειν.
 Παρ. αὐτὸν, ὃ Τυχιάδην, ἢ Πά-
 τροκλον, ὅτι παρὰσίτου ἢ ἢ
 λέγοντάς τοι παρὰξομαι. Τυχ.
 θαυμαστὰ λέγεις. Παρ. ἀκού-
 τοῖνυ αὐτῶν τῶν ἐπῶν. Μὴ
 ἱμὰ σῶν ἀπάνουθι τιθῆμεθα
 ὅς ἑ Ἀχιλλέω, Ἀπ' ὁμοῦ ὡς
 ἐπαφῆμεν, ἐρ ἡμετέροισι δό-
 μοισι. καὶ πάλιν ἀφ᾽ ἑ, καὶ
 νυῦ μὲν ἐξάμενος φησιν, ὁ Πε-
 λιδὸς Ἐπρεφρὸν ἐν δολιχῶς, καὶ
 σὸν θέρῃσιν ὀνόματι τῶν
 παρὰσίτου ἑξυτόθ' ἢ μὲν τοῖ-
 νω φίλον ἐβόλητο τὸν Πάτρο-
 κλον λέγειν, ἢ ἢ αὐτὸν ὀνό-
 μασι

Et rursus eodem in loco :

Nam me susceptum Pelus studiosus alebat,

Nomine μέγ τιuum noto Theraponta vocavit.

hoc est, parasitium esse voluit. Etenim si Patroclum Achil-
 lis amicum dicere voluisset, haud illum theraponta nomi-

KKK 5

nâsset.

suis sepeliendum redderet :
 sed quales par est parasitium
 expirantem emittere. cuius-
 modi tandem ?

ω Si mihi viginti duro in
 certamine tales

Antè occurrissent , cum
 etos ego cuspidè casos
 Stravisssem leitho— .

TYCH. At de his quidem
 abundè satis multa verba fe-
 cisti. Caterùm Patroclum
 nō amicum, sed Achillis pa-
 rasitium fuisse, quo pacto ius-
 statum facies? P.A.R.A Ie-
 psium, ὃ Τυχιάδην, Patroclū
 quòd parasitus fuerit, dicen-
 tem tibi exhibebo. TYCH.
 Admirāda dicis. P.A.R. Au-
 di igitur hosce versiculos :

Ne mea Pelida condi pa-
 tiāre seorsim

Ossa, sed amborum sine
 vno tecta sepulchro ,

Sicut ὃ antè domi nutri
 ii viximus vna.

μας θεράποντα. ἰσόθερος
 ἢ ἢ ὁ Πάτροκλος. τίνος ἑπι-
 μω λῆρα θεράπωντας, ἃ μὴ
 τὸς δόλους, μὴ τὸς εἰς
 λους, τὸς παρασίτους δηλονότι,
 ἢ καὶ τὸν Μυειόλυ, ὅτι
 δουρῆος καὶ αὐτὸν θεράπον-
 τα ὀνομάζει, ὅτος, οἶμοι, ἡσ
 λεμύρων τότε τῶν παρασί-
 των, σκόπη δὲ, ὅτι καὶ ἔνταυθα
 θὰ τὸν πρὸ Ἰδομῆα, Διὸς ὄν-
 τα ἦδον, ἢ ἀξιολύγην ἀτα-
 λάτων Ἀργυ, Μυειόλυ δὲ
 τὸν παρασίτων αὐτοῦ. τί δὲ ἔ-
 χι καὶ Αἰσολύγην, δημοτικῶς
 αὐτὸς ἔην, καὶ ψήφους, ὥστε ὅτε
 πρὸς τὸν φησὶ, παρασίτου ἢ
 Ἀρμόδιου, τί δὲ, ἔχι καὶ ἱρα-
 σῆς; ἵπτικῶς γὰρ οἱ παρασί-
 τοι, καὶ ἱρασά τῶν τρι-
 φόντων ἄσιρ. οὗτ' ὅτι τὸν
 πάλιν ὁ παρασίτου ἢ τὸν
 ἑλωσίων πάλιν τυραννομή-
 νω, ἢς ἰλαθεῖαν ἀφείκει,
 καὶ μὴ ἔσκη χαλκὸς ἐν τῇ ἄ-
 γορᾷ, μὴ τῶν πωδικῶν.
 ὅτι οἱ δὲ τοιοῦτοι οὗτοι, μά-
 λα ἀγαθοὶ παρασίτοι ἦσαν.
 οὐ δὲ δὴ ποῖόν τινα ἀνάσας
 ἐν

rueant, tamen parasitos agebant. Tu verò quoniam animatum
 anima

nasset. Erat enim Patronum
 liberalior, quàm ut Achilles
 servus dici sustinisset. Quos
 igitur dicit esse therapontas,
 qui neq; serui sunt, neq; amici
 ei, nempe parasitos: quo no-
 mine & B Merionē Idome-
 nei theraponta compellat.
 Atque ita nunc parasitos di-
 ctos esse, planè coniecturâ
 auguror. Quinetiam hoc cō-
 sidera, quamobrem Idome-
 nea Iouis filium non digna-
 ius sit & Marti æqualem di-
 cere, verùm Merionem eius
 parasitum. Nōne verò &
 Aristides vir popularis exi-
 stens & pauper, ut inquit
 Δ Thucydides, & parasitus
 fuit & Armodij? nōne & a-
 mator? Sunt enim parasiti
 suorum alumnorū paraman-
 tes. Huius itaq; parasiti ope-
 ra, Atheniensium Reipubl.
 tyrannide oppressæ liber-
 tas iterum recuperata est.
 Z Et nunc in foro statae
 reus inter reliqua civitatis
 monimēta spectabilis. Ille
 quidē cū tanta virtute cla-

ἐμ πολέμῳ τὸν παράσιτον·
 εὐχὴ πρῶτον κῆρ ὁ τοιοῦτ'
 ἀεισποιοισαμένῳ ἔξαισι, ἰ.
 πὶ τῷ παράσιτῳ, καθὰ
 πρὸ κῆρ ὁ Οδυσσεὺς ἀξιοί; ἔ.
 γὰρ, ἀπ' ὅν ἐν πολέμῳ μολ-
 χροῦσι φησὶν ἰστίασα, κῆρ ὄν-
 θὺς ἄμα ἔω μάχρομαι δίκαι.
 κῆρ ὅν ἄπαι σπατιῶται χέ-
 ρον ἰπὸ δίκαι, ὁ μὲν τις ἀκεί.
 βῶς ἀρμόζει τὸ κῆρ. ὁ δὲ
 θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὖ-
 τὸ τὸ δεινὸν ἰποπόνομα ἔω πο-
 δέμου, πῆμα· οὐτ' ἔτι ἰδία
 τότε μάλα φαιδρῶ ἔω πῆσά-
 πα· κῆρ μέτα τῷ ἔξοδον, ὄν-
 θὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζονται.
 ὁ δὲ πῆμα αὐτὸν, ὁ πῆμα
 ἰποπόνομα ἔω παρασίτω,
 καθὰ κῆρ αὐτὸν, ὡσπερ ὁ Αἴας
 τὸν Τυκρόν, ἰπὸ τῷ σάκκῳ
 καθὰ πῆμα. κῆρ τῶν βιβῶν ἀ-
 φικμῶν, γυνέσας ἔω
 τὸν, ἔωτον σῆμα· βῆμα
 γὰρ κῆρ μῆμα σάκκῳ, ἢ
 ἔωτ' ἢ δὲ κῆρ ἢ πῆμα παρα-
 σίτ' ἐν πολέμῳ, ἐκ ἄν ἰπ'
 αὐτῷ δὲ πῆμα ἔτι λαχάρῳ, ἔτι
 σπατιῶ,

animo parasitum in bella
 esse putas? H Nōnne sub
 initium talis curato probè
 corpore sumpto ientaculo
 prodit in aciem, quemad-
 modum ὁ Ulysses fas es-
 se contendit? Quippe cui
 statim sub aurore exortum
 pugnandum erit, ille prius
 cibum sumat necesse est. Et
 quo tempore alij milites,
 prae meum, hic quidem ge-
 leam diligenter adornat, il-
 le thoracem curiose induit,
 alius aliud quiddam ma-
 lum belli suspicans trepi-
 dat: parasitus vultu pro-
 fus hilario ὁ exporrecto
 indulget epulis: ac mox
 postquam in aciem progres-
 sus est, inter primos for-
 tissimè dimicat: ceterùm
 qui alit parasitum, tum in
 ordine subsequatur, quem
 ille I ronsecus atque Ajax
 Teucrum, clypeo defendit.
 Cupit enim impensius suum
 seruare alumnium parasi-
 tum quàm seipsum tueri in-
 columem. Quòd si etiam in
 bello caesus parasitus occubuerit, neque imperatorem, neque
 militum

στρατιώτης ἀσχωθείη, με-
 γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὀ-
 σπιρῶν συμποσίῳ καθ' ἡμέ-
 ρα καμύῳ ὡς ἄξιόν γε φι-
 λασόφου νεκρὸν ἰδεῖν, τὸ τῷ
 παρακείμενον ξυρδόν, ῥυπαρῶν
 τα, μακρὸν πορνῶνιον ἔχον-
 τα, περὶ θινύδα τῆς μάχης,
 ἀδῶν ἄνθρωπορ. τίς ἐκ ἄρ
 καταφρονήσει ταύτης τ' πό-
 λιος, τὸς ἰσάσπισ ἀσ αὐτ' ἔτω
 λαοδοίμονας ὄρωρ; τίς δὲ
 ἐκ ἄρ ἰκνάσσει, χλωρὸς ἢ λο-
 μύτας ὄρωρ ἀνθρωπίσκους
 ἀεμύθους, τῶν πόλιμ ἀρρῶ-
 σαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ
 ἀρκτῇ λακέρρους ἐπιθύσσει ὅ-
 πωλῆμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν βο-
 λήμῳ, περὶ ῥήτορας καὶ φιλο-
 σοφους ἄσιν οἱ παρὰ σῶδι.
 ἐν ἀρλίῃ δὲ τοσούτοι μοι δο-
 κῆ καὶ διαφέρειν παρὰ σῶτι-
 κῆ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἢ
 ἀρλίῃ πολέμου, καὶ πρῶτον,
 εἰ δοκῆ σκοπῶν τὰ τῆς εἰ-
 ρῆνης χρεία. Τυχ. οὐπω

ζῶντες

bellicis parasiti, cum philosophis atque rhetoribus compara-
 ti. K Cæterum in pace tantum præcellit philosophiam, para-
 sitica, quantum ipsa pax bello præstat. Ac primum, si vide-
 tur, pacis loca atq; studia contemlemur. TYCH. Nondum

teneo

ζωήμι ὁ, τι τοῦτ᾽ ὡς βέ-
 ληται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως.
 Παράσ, ἐκοῦν ἀγορὰν ἢ δις
 κλισίαι, καὶ παλαιστρας καὶ
 γυμνάσια, καὶ τελευτήσια,
 καὶ συμπόσια ἔγωγ᾽ ἐπέλω
 ἄν, πόλιος χωρία; Τυχ.
 παύνη μὲν οὖν. Παράσ, ὁ ζι-
 νου παρασίτῳ ἢ ἀς ἀγορὰν
 μὲν καὶ δικασίαια οὐ πα-
 ραίτη, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συ-
 νοφάνταις πάντ᾽ αὐτὰ χάρι-
 ταῦτα μάκρον προσήκη,
 καὶ ὅτι ἐδὲν μέγιστον δὲ τῶν
 ἐν τοῦτοις γυμνασίων τὰς
 δὲ παλαιστρας, καὶ τὰ γυμ-
 νάσια καὶ τὰ συμπόσια δι-
 κῆ, καὶ κοσμητῶν οὐτῶν
 ἐπὶ τίς ἐν παλαιστρᾷ φιλόσο-
 φῶν ἢ ῥήτωρ ἀκρόν, ἄξιῳ
 συγκειθῆναι παρασίτου ὡ-
 σόματι ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ
 ζῶντων ὀφθαίς, οὐκ ἀσχεῖν
 ζῶν χωρίου μάκρον δὲ καὶ
 μὲν ἐν ἔρημῳ τόπων οὐδαίς
 ἔρ' ἰπποσύνη θηέρον ὁ μόνος ἴδν,
 ὁ δὲ

teneo quid hæc tua sibi ven-
 lit oratio. consideremus ta-
 men. PARAS. Igitur fo-
 rum & iudicia, in pala-
 estras, & gymnasia, tum
 venationes & symposia ego
 civitatis loca esse dixerim.
 TYCHI. Et rectè sanè.
 PAR. Quòd autem A pa-
 rasitus in forum causas a-
 cturus non prodit, quòdque
 in iudicijs nulli clientulo-
 rum vocatus patronus præ-
 sidi est: hanc ego subesse cau-
 sam opinor, quòd ista loca
 magis sycophantijs & tabu-
 lis illis forensibus pateant,
 atque conveniant, quòdque
 nihil moderati in illis fieri
 soleat: palæstras verò atque
 gymnasia vñà cum sympo-
 sijs parasitus frequentat se-
 dulò, quibus solus ille orna-
 mento est, atque decori. quos-
 niam quisnam philosopho-
 rum aut rhetorū exutus ve-
 stimentis in palæstra dignè
 componendus esset cum pa-
 rasiti corpore? Aut quis illorum conspectus in gymnasio,
 non potius probro atque dedecore locum afficeret? Atqui
 ne in deserto quidem illorū quispiam irruentis alicuius beluæ
 impetium

ὁ δὲ παρασίτος αὐτὰ τιμίον.
 τα μὲν δὲ, καὶ δὲ χίτων ῥαδίως,
 μηδεντικῶς αὐτῶν ἐν τοῖς
 δάκτυλοις καταφρονεῖ, καὶ ἔτι
 ἔλαφ' ὅτι οὗς αὐτῶν ἐκ-
 πλάσσει περιπέδως, ἀπὸ λέων
 ἐπὶ αὐτῶν ὁ οὖς τὸν ὀδύνη
 θύνη, καὶ ὁ παρασίτος ἐπὶ
 τῶν αὐτῶν ἀντιθέτων τοῖς μὲν ἴδ
 λαγῶς δάκνη μάλλον τῶν λε-
 ων. ἐπὶ δὲ συμποσίᾳ τίς ἄν
 καὶ ἀμυγδαλιᾶς παρασίτω,
 ἦτοι ποίεοντι ἢ ἰδιοντι; τίς
 δὲ ἄν μάλλον ἀφράνας τοῖς
 συμπόσις, πότερον ποτε ἐν-
 τ' ἔδωκε καὶ σκώλια, ἢ ἀν-
 θραπ' μὴ γελῶν, ἐν τε-
 βανίᾳ λέων' ἢ, ἢ γὰρ ὁ-
 ρῶν, ὡσπερ ἐπὶ πρῶτον, ἔχει
 συμπόσιον ἕκαστος; καὶ ἔμοι-
 γε δοκεῖ, ἐν συμποσίᾳ φιλό-
 σοφ' τοιοῦτόν εἶναι, οἷον ἐν
 βαλανείᾳ λέων. φέρει δὲ
 ταῦτα ἀφρότων, ἐπὶ αὐτῶν ἢ
 δὲ βαδίζων τῶν βίον τῶ
 παρασίτου σκοποῦτόν ἄμα.
 καὶ παραβάλλοντόν ἐκείνον.

πρῶτον

canis in balneo. N Sed age istis posthabitis, ad ipsam parasiti vitam nos conferamus, excrucientes atq̄ comparantes illum

¶ Pimunt

impetum sustineret: at parā-
 situs earundem vim atq̄ ses-
 tociam sidenter expectat,
 ac sine negotio comescit,
 ac sine negotio comescit,
 quippe qui easdem in con-
 uuijs contemnere didicerit.
 Sed neque ceruus, neque sus
 fetis inhorrescens parasitum
 conterret, sed sue aduersus
 illum dentes aciente, para-
 situs aduersus suam contrā
 acuit terribilis. Ceterum les-
 puscus magis infectatur,
 quam vllus canis venaticus.

Porrò autem in cōiuiio quis
 cum parasito certamen susci-
 peret, aut iocosciente, aut
 comedente? Et quis magis
 conuiuiarum tristitiam dis-
 curit? an ille cantillans ri-
 dicula, & ludens dicterijs?
 an homo potius nihil ridens,
 in sordida tritāque lacerna
 accumbens, terram tristis
 intuens, quasi ad luctum,
 non ad symposiū vocatus ve-
 nisset? Ac mihi profectò tale
 quiddam in symposio vide-
 tur esse philosophus, M quod

ἑρῶτορ δὲ ἰσὶν ἰδοὶ τις ἀν-
 τὸν μὲν παρασίτων, ἀὰ δόξης
 καταπροσιώτα, καὶ ἄλλο μί-
 λον αὐτῶ, ὡς οἱ ἀνθρώποι
 εἰσὶν. περιρῆτορας δὲ ἢ φι-
 λосоφους ἴστροι τις ἀν, ὅτι
 νὰς, ἀπὰ πάλαι, καὶ τὸ φησὶ
 δόξης πρὸς τὰς, καὶ ὁ δόξης
 μόνον ἀπὰ ἢ ὁ τῆς ἀσχίον
 δειν, καὶ ἀργυρία. ἢ ὁ μὲν πα-
 ράσιτ' ὅπως ἔχει πρὸς ἀγ-
 νωρον, ὡς ἐν ἀν τις ἔσθ' πρὸς τὰς
 ἐν τοῖς ἀγνοοῖς ψυχίδας ἀ-
 κελῶς ἔχει, καὶ ἄλλο αὐτῶ δό-
 καὶ ἀπ' ἀφ' ἑρῶν τὸ χρυσίον τοῦ
 πυρός. οἱ γὰρ μὲν ῥήτορας, καὶ
 ὁ ἀνὸς τὸν δειν, καὶ οἱ φιλο-
 σοφῶν φάσκοντες, πρὸς αὐ-
 τὰ ὅτι διακρίναι κατακλι-
 μῶνως, ὡς τῶν μάξιμα νῦν
 ἀποδοκιμοῦντων φιλοσόφων
 (περὶ ἢ ἢ ῥήτορων, τί δὲ
 δειν;) ὁ μὲν ἀκρίτων δι-
 κλιν, ἀφροῖς ἐπ' αὐτῶ ἰάλα, ἀλ-
 λ' ὁ δὲ μὲν ὁ σοφιστῶν, εἰς
 πρῶτον τοῦ μανθάνουλας.

ὁ δὲ

maximam sibi nunc conciliarent & opinionem, & autho-
 ritate philosophi. De rhetoribus quid multa attinet dica-
 re? cum ille corruptus largitionibus causam orare soleat, a-
 lium dicendi artem proficiens à discipulis mercedem exigit.

Tertius

Et Primum igitur quis est qui
 non videt parasitum unquam
 non contemptiorem esse glo-
 ria, quippe cui nihil curæ
 est quam de se homines opi-
 nionem obtineant? At verò
 ipsos rhetores atque philo-
 sophos non saltem illorum
 aliquos, sed in uniuersum
 omnes, fastu atque gloria
 transuersos agi quispiam in-
 uenerit, ac non tantum glo-
 riæ debitor, sed quòd adhu-
 turpius est, argenti futurius
 simos. Sedenim parasiticus
 hoc erga pecuniam affectus
 est animo, quo non aliquis
 negligentiore erga lapillos
 passim projectos in litore
 animatus est. Ac nihil illi
 inter aurum & ignem via-
 detur esse discriminis. Rhea-
 tores autem, & quod ab-
 surdus est, etiam illi qui phi-
 losophia professione se ven-
 dunt, tam auidè argento
 inhiant, quasi hac ratione

ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ἵκεις
 ἔσωσάναι ὁμοίως μισθὸν αἰ-
 τῆς, καὶ ἐν αἰσχρῶν ἔτι προ-
 σβύτης ἀνὴρ δὲ τοῦτο ἀπελη-
 μῆ, καὶ μισθοφορῆ, καθάπερ
 Ἰνδὸς ἢ Σκύθης ἀχμαλῶν ὁ
 καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀσχύ-
 νεται, ὅτι μισθὸς ὁ λαμβάνει.
 ἄλλοις δὲ ἄρ οὐ μόνον ταῦ-
 τα περὶ τούτων, ἀλλὰ καὶ ἄλ-
 λα πάθη, οἷον ἄνους καὶ ὀφθαλ-
 μῶν καὶ φλόγους, καὶ παν-
 τοίας ἰπιδυμίας. ὁ γὰρ μὲν πα-
 ρασίτης ἔξω τούτων ὄντων ἄ-
 πάντων ἔτι ἢ ὀργισθεὶς δι-
 ἀνεξικαίαν, καὶ ὅτι ἐκείνην
 αὐτῷ ὄρω ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀσ-
 γανασίνας ἀποτίη, ἢ ὀργὴν
 αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, εἰς στυ-
 θρωπὸν οὐδέην ἀπεργάζεται,
 μάλλον δὲ γέλωτα, καὶ ὡς
 φράσιν τὸς ξυβούτας, λοιπῆτά
 γὰρ μὲν ἕκιστα πάντων, τοῦτο
 τῆς

Tertius à rege similiter præ-
 mium flagitat, non ob aliud,
 nisi quod cum illo conuer-
 sationem societ: nec pudore
 suffunditur. Est præterea ga-
 lius, qui iam atate confe-
 ctus, non ob aliud peregrè
 proficisciur, quàm ut lucrū
 faciat, aut stipendio me-
 reat, non aliter atque Indus
 quispiam, aut Scythæ capii-
 uus. Neque eundem pudet
 nominis, quod merces sit il-
 lud quod accipit. Non so-
 lum verò his vitiosos inue-
 nies obnoxios, sed sunt ad-
 huc alij degeneris animi af-
 fectus, quibus sunt plenissima
 mi, nempe molestæ pertur-
 bationes, iracundia, inui-
 dentia, ac omnis generis con-
 cupiscentiæ. Parasitus aus-
 tem his omnibus vacans af-
 fectibus, neque irascitur,
 propter animi tolerantiam, tum etiam quòd illi nemo sit
 cui irasceretur. Atque etiam si quando victus mentis impo-
 tentia indignatur, nihil tamen mali aut iniuriæ, iracundiæ
 impulsu designat perperam: quin potius risum omnibus
 eius excandescencia excutit, ac oblectamento est conuer-
 satibus. Minimè verò omnium perturbatur, tristitia aut
 vlla mentis molestia discrucatur. Etenim tam præsens illi
 parasiti.

τῆς τέχνης παρασκευασέως
 αὐτῶ, ἢ χαρισμοφύως, αὐτὸν ἔχον
 ἄλλο ὅτι λυπηθείη. ὅτι γὰρ λέγε-
 μαί ἐστιν αὐτῶ, ὅτι οἶκός, ὅ-
 τε οἰκίτης, οὐτὶ γυνή, ὅτι πᾶς
 ἄλλος, ὃν δευθαρμύων, πάν-
 τος ἀνάγκη ἐστὶ λυπῶσαι τὸν
 ἔχοντα αὐτὰ, ἐπὶ ταῦτα ἀ-
 πόκωτα, ἐπιθυμῶν ὅτι δό-
 ξησιν, οὐτὶ χυμάτων, ἀπὸ ἐ-
 σθ' ὁράσιον τινός. Τυ. ἀπὸ ὧ
 Σίμων, ἐπὶ γὰρ ἐνδέξαι προ-
 φῆς λυπηθῶμαι αὐτόν. Πα. ἀ-
 γνοῦσ. ὧ Τυχιάδην, ὅτι ἐξ ἀρ-
 χῆς ἐστὶ παράσιτός ἐστιν οὐ-
 τὸς, ὅστις ἀπρῆ προφῆς οὐδὲ
 γὰρ ἀνδρῆς, ἀπείρα ἀν-
 δρίας ἐστὶν ἀνδρῆς. ἐστὶ φρό-
 νιμος, ἀπείρα φρονῶν ἐστὶ φρό-
 νιμος. ἄλλως γὰρ ὅτι παρα-
 σιτὸς ἄνθρωπος, πρόκειται δὲ ἡ
 μῖν περὶ παρασίτου ἡτέρον ὄν-
 τός, ἐπὶ μὴ ὄντος. ἐστὶ μὴ ὁ
 ἀνδρῆς ἄλλως, ἢ παρασίτος
 ἀνδρῶντος, καὶ ὁ φρόνι-
 μός, παρασίτος φρονήσιος, ἢ
 ὁ παρ

parasitica suppeditat adversus
 omnes molestias reme-
 dium, ut nulla etiam causa
 existat quamobrem afficiatur
 tristitia. Neque enim illi
 sunt opes, neque domus,
 neque famulus ullus, non v-
 xor, non liberi, quibus pere-
 untibus habentem discrucia-
 ri animo omnino necesse est,
 si horum iacturam fecerit.
 Atqui neque gloria ullius est
 appetens, neque opulentia: sed
 nec formosum quendam de-
 siderat. TYC. Verunta-
 men, ὁ Simo, planè consen-
 taneum est, illum ob victus
 indigentiam perturbari ani-
 mo. PAR. Π Ignoras, ὁ
 Tychiade, statim initio hūc
 non esse parasitum, quicun-
 que laborat victus inopia.
 P Neque enim fortis, inopia
 fortitudinis fortis perhiben-
 dus est: neque sapiens, sapi-
 entia penuria sapiens putan-
 dus: alioqui parasitus esse

non posuit. Nos enim de eo qui re ipsa parasitum agit, loqui-
 mur, non de eo qui solum parasiti nomen falsò obinet. Iam si
 fortis non alia ratione, quàm præsente fortitudine fortis, et
 sapiens præsente sapientia sapiens habendus est: sequitur, neque
 parasitum

ὁ παρσίτῳ ὅτι, παρσίτῳ τῷ
 παρσίτῳ παρσίτῳ ἴσθα.
 ὡς ἂν γὰρ τὸ μὴ ὑπάρχει αὐ-
 τῷ, περὶ αὐτοῦ τινός, καὶ οὐχὶ
 παρσίτῳ ἵπτικῶν. Τυ. οὐ-
 κὲν δὲ δὲ πῶς ἀπρῆσαι παρ-
 σίτῳ προφῆς Πα. ἵσθα, ἂν
 ἔτ' ἐπὶ τὸ τῷ, ἔτ' ἵσθα ἀπὸ ἱ-
 σίτῳ, ὅτι τυτθὴν αὐ. καὶ μὴ
 καὶ πάντων ὁ μὲν φιλόσοφοι καὶ
 ῥητορῶν ποθόνται μάστιγα, τὸς
 γὰρ ἐπὶ ἀπέσους αὐτῶν ἕντροι τις
 αὐρ μὲν ἀξέλου ποθόντας, ἐν
 αὐρ δὲ πῶν, ἂν μὴ ἐφοβοῦντο,
 ἀπλοισμῶν καὶ τὰς θύρας
 δὲ μάλῃ ἐρῶμεν ἀπικέ-
 οντας, μὴ τις ἀρα νικητῆρ
 πιδουλοῦσάν αὐτοῖς, διὰ τὸ
 τὰς ὁ δὲ πῶν θύρας τῷ δομα-
 τίου ποθόντων, ἂν μὴ τῷ,
 ὡς μὴ τῷ ἀνέμου ἀνοιχθῆν.
 ἡνομήνῃ ψόφῳ νικητῶν, δὲ τῷ
 τι μάστιγα ποθόνται, ἂν μὴ
 ἡνομήνῃ. καὶ δὲ ἱρμῆας
 δὲ ἀπὸν, ἀνὸν ἱρμῆας ὁ δὲ
 ποθόνται

dit, sed planè incuriosè & temerè, ne videlicet venti violentia irruens aperiat. Ceterùm noctu orto tumultu, non magis animo timore concutitur, quam si nullus extitisset. Praterèd per sola loca iter faciens, nullo accinctus gladio ambulat.

nihil

parasitum, nisi parasitandi facultas suppetat, parasitum esse posse. Quare nisi hoc illi suppeditatum fuerit ab alio, nequaquam parasitus existimandus est. TYC. Proinde parasitus nunquam alimentii laborabit inopia. PAR. Ita quidem appareret. Itaque neque huius neque alterius cuiuspiam rei gratia scrutatur animo. Verùm omnes ad vnum philosophi pariter atque rhetores, maximo semper in metu sunt. Illorum igitur plurimos plerunque ligno armatos in publicum prodire videmus: quod proculdubio non facerent, nisi armatos metuerent. Quid quod etiam ianuas probe oppressulatas concludunt, metuens ne quis noctu domum ingressus, illis perniciem machinetur. At parasitus ad culæ suæ ianuam quidem clau-

ποδῶν τῶν ἰσθμῶν. οἷον
 ἡσώφους δι' ἡσώφους ἔδωκεν.
 ἢ ἡσώφους οὐκ ἔδωκεν, τοῖς
 ἡσώφους ἀσώφους. ἔδωκεν ἢ
 ἔχουσι, ἢ ἔστι βαλανθῆρον ἀπὸν.
 τὸν, καὶ ἰσθμῶν, παρασί-
 τος μὲν τοῖς ἰσθμῶν, ἔχουσι
 ἢ ἔχουσι μοιχεύειν ἢ βίαν ἢ ἔρ-
 παρ, ἢ ἄλλο τι ἀδικίαν ἢ
 πλῶς ἢ ἄλλο ἢ ἔστι, ἢ ἔστι
 ἢ ἔστι παρασίτῳ, ἢ ἔστι
 ἢ ἔστι ἀδικίαν. ὡς ἢ μοιχεύ-
 οῦσι τὸν, ἢ ἔστι ἀδικίαν.
 τι, ἢ τοῦτο ματαλαμβάνει
 τὸ ἀδικίαν. ὡς ἔστι
 ὁ ἔστι, ἢ τὸ ἀδικίαν, ἢ ἔστι
 φάσκει ἢ ἔστι λαμβάνει, ἢ
 τὸν, ὁ ἔστι, ὁ παρασίτῳ, ἢ ἔστι
 ἢ ἔστι ἢ τὸ μὲν τὸ ἔστι, ὁ ἔστι
 ἔστι, ἢ ἔστι, ἀδικίαν ἢ
 ἢ ἔστι, ὁ ἀδικίαν. ἀδικίαν
 ἢ ἔστι ἢ ἔστι ἢ ἔστι.
 ὁ ἔστι ἢ ἔστι ὁ μόνον ἢ ἔστι
 αὐτῶν

nihil enim prorsus ospiam
 gentium metuit. Atego se-
 penumerò vidi philosophos
 nullius periculi ne suspicio-
 ne quidem existente arcus
 apparentes. Semper enim
 Σ baculis armati incedunt,
 atque etiam si quando in
 blancas locum abeunt, aut
 vocati ad prandium, T Nul-
 lus verò est, qui parasita-
 tum aut adulterij, aut dio-
 lentia, aut rapina, aut al-
 terius cuiuspiam delicti in-
 simulare possit: quoniam
 qui talibus vitijs esset com-
 teminatus, iam non amplius
 parasitus foret perhiben-
 dus, sed se ipse grauisimæ
 iniuriæ exponeret. Itaque
 adulterium flagitiosè com-
 mittens, vnà cum pepe-
 trato delicto etiam flagitiij
 nomen incurrit. Quemad-
 modum autem qui impro-

bus fuerit, non bonus sed malus habendus est: sic quoque pa-
 rasitus si quid turpiter in se admiserit, ille ipsi quod fue-
 rat abijcit, assumit autem id quod deliquit per flagitium.
 Cæterum eius generis praua facinora permulta extant à
 philosophis & rhetoribus turpissimè perpetrata, quæ non
 nobis tantum comperita sunt, vixite quæ nostro tempo-

αὐτοῖς γενοῦσα καθ' ἡμᾶς,
 ἀπὸ τῶν βιβλίων ἀρχῆ.
 ἡμῶν ἀπομύματα ἔχου
 ἢ ἡλικίᾳ. ἀπλογία μὲν ἦρ
 Σακράτους δὲ, καὶ Αἰσχίνου καὶ
 Υπερίδου καὶ Δημοσθένος, καὶ τῶν
 πλείων σχεδόν τι ῥητόρων
 καὶ ὁμοίων· παρασίτου δὲ οὐκ
 ἔστιν ἀπλογία. ἰδί' ἔχει τις
 αὐτῶν διήκων πρὸς παρασίτον
 τινι γεγραμμένη. Τυ. ἀνε-
 λὰν δὲ Δία, ὃ μὲν βίβ' τῷ πα-
 ρασίτου ἡρέτων δὲ τῶν
 ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων.
 ὃ δὲ θάνατον φανώτερον.
 Πα πάντων μὲν οὐκ ἔναντιον,
 παραπολὺν ἀνδραμονέστερον,
 φιλοσόφους μὲν ἦρ ἰσχυρῶς
 πάντας, ἢ τοὺς πλείους,
 λακούς λακῶς ἀφθανόντας·
 τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐα-
 λακώτας ἐν τοῖς μύθοις ἢ
 δίκημασι, φαρμάκω, τὸς δὲ
 λαθαπρωτέρους τὸ σῶμα ἢ
 παρ, τὸς δὲ ἐκ ἀποσείας φει-
 νύσαν.

perit exploratum habemus, philosophos fere omnes, aut
 illorum maximam partem, malo extinctos esse exitio,
 nonnullos condemnatione iudicij in maximis flagitijs ma-
 nifesto deprehensos, & sumpto veneno: alios toto cor-
 pore exustos, plerosque urinandi difficultate absumptos,
 alios

re saltem designata forent,
 sed libris editis relicta mo-
 numenta habemus eorum
 facinorum, quorum illi au-
 thores extiterunt. Extat a-
 pologia Socratis, extat Aea-
 schinis, atque Hyperidae, ne-
 que non Demosthenis. Ac
 ferme plurimorum rheto-
 rum atque philosophorum
 defensiones etiam hodie le-
 guntur. At nulla extat pa-
 rasiti apologia, nec illius
 est qui pro vero affirmare
 possit, parasitio iniu-
 riarum scriptam esse dicam.

TCV. Y At per Iouem
 parasitus meliori quam rhes-
 tores atque philosophi vi-
 uendi conditione fruuntur,
 fato tamen deteriore absum-
 mitur. PAR. Equidem
 longè diuersum est quod di-
 cis. nam & fato multò fe-
 liciorum functus è viuis mi-
 grat parasitus. Quippe com-

νήεντας, τοὺς δὲ φυγόν-
 τας. παρασίτου ἰθάνανρον
 δὲ ἔχεται τοῖδον ἄπῃ, ἀλ-
 λά τὸν ὀδοναμονέπτον, φα-
 γόντ' ἔκαστον. ἢ δὲ τις
 καὶ δοκῆ βιάω τιτλαυτηκί-
 νου θανάτω, ἀπὸ πῆλ' ἄπι-
 θαν. Τυ. ταῦτα μὲρ ἰκανῶς
 διημιλιηταὶ ὅτι τὰ πῆς τῆς
 φιλοσόφου, ἢ πῆρ τῆ παρασι-
 τα. λοιπὸν δὲ, ἢ λαλὸν ἢ λυ-
 σιτιλῆς ἐστὶ τὸ ἕτῃμα τῶν ἔφ'
 τρέφοντι, παρῶν ἴζημ. ἰμοὶ
 μὲν γὰρ δοκῆσιν, ὡσπερ ὄν-
 ἔργι τῶν τῶν καὶ χαρισίμῃοι,
 τρέφον αὐτὰς οἰωνοσίοι, καὶ
 εἶναι ὅττο ἀσχυλῶ ἔφ' ἔρι
 φομῆφ. Πα. ὡς ἠλίθια γι-
 σοί, ἢ Τυχιῶδη, ταῦτα ἢ
 μὲν δὴ ἄσασα γιγνώσκον, ὅτι
 πλοδοί' ἄνῃρ, ἢ καὶ τὸ Γυ-
 ζου χυνοσίου ἔχεται, μόν' ἔξ
 οδίου, πῆρ ἴσι, καὶ πῆδον
 ἄνον παρασίτου, πῶχὸς δὸν
 καὶ καὶ ὡσπερ στρατιώτης
 χωρὶς ὀπλων, ἀτιμότερ' ἢ
 ἰδὴς ἄνον πορφύρας, καὶ
 ἴπ' ἔ

esse pauperem? Atq; ille progrediens in publicum non comi-
 tante parasito, mendicus est. Et quemadmodum miles sine
 armis habetur despectior, ἔ vestis sine purpura vilior, ἔ

alios ex fuga retractos at-
 que occisos. At quis tan-
 dem tali quopiam exitio pa-
 rasitum sublatum esse refer-
 re potest? sed mors felicis-
 sima ferè illi contingit e-
 denti atque bibenti. Quòd
 si quis etiam violenta mor-
 te defungi videtur, mortuus
 auolasse crediur. ΤΥC.
 X Hæc equidem satis super-
 que tibi pro parasito contra
 philosophos decertata sunt.
 Superest ut ἔ illud expli-
 ces, num honesta ἔ vilis
 sit hæc alenti possessio. Si-
 quidem opulētiores mihi vis-
 dentur parasitos alere, tan-
 quam officiosi, ἔ beneuo-
 λè gratificantes illorum te-
 nuitati: quod ego ei qui ali-
 tur, dedecus esse existimo.
 PΑRΑ. Quàm simpliciter
 fatuum te esse constat, ὁ
 Τυχιῶδη, si hoc nequeas in-
 telligere, hominem diuitem
 etiam si Ψ Gygis opulentiam
 possideret, solum edentem

L L l 3 equus

ἴππῳ ἄνω φαλάρω, οὕτω ἢ
 πλοῖσι ὅ ἄνω παρασίτω, τα-
 πεινός τις. καὶ οὐτελὲς φαί-
 νεται ἢ μὲν ὁ μὴ πλείσιος νο-
 σμῆται ἢ αὐτῷ, τὸν δὲ παρ-
 ράσιτον πλοῖσι ὁ δὲ ποτε λο-
 σμῆ, ἄλλως τὸ ἐδὲ ἄνω ὅ ἄνω
 ὅ ἴσιν ὡς οὐ φῆς, τὸ παρα-
 σιτῆρ, ἐκείνῳ ἀλλοτρίῳ, ὡς
 ἐρέσθην χείρωνα. ὅπως γὰρ
 μὲν ὅ ἄνω πλοῖσι τὸ ἄνω
 δὲ ἴσιν, τὸ πῆφειν τὸν παρ-
 ράσιτον, ὃ γὰρ μετὰ τὸ λο-
 σμῆσαι ἢ αὐτῷ, καὶ ἀσφα-
 λῆα νομῆν ἐν τῷ τῶν δορυφο-
 ρείας πᾶρξῃ οὐτῷ γὰρ μάχῃ βε-
 βησῆς ἄνω τις ἐπιχειρήσασαι ὅ
 πλοῖσι, ἔξω δὲ ἄνω παρῆτα,
 ἀπὸ δὲ ἄνω ἀρθάνοι φαρμά-
 κω ἐδέας, ἔχων παρασίτων
 τίς γὰρ ἄνω ὁρμησῶν ἐπιθεσῶν
 σαυτῷ, τῶν περὶ οὐδὲν καὶ
 πᾶσι τῶν ὅ ἄνω ὅ ἄνω ὅ ἄνω
 ἔχῃ ἄνω μόνον, ἀπὸ ἢ
 ἐν τῷ μάλιστα ἄνω ἄνω ἄνω
 τὸ παρασίτων οὐσίται. οὕτω
 μὲν ὁ παρασίτων ὅ ἄνω φλο-
 sor.

tūm à parasito ornatur, sed eius quoque opera à maximis pec-
 riculi tūm conseruatur. Ita enim parasitus propter chari-
 tatis

equus sine phaleris leuior:
 sic etiam diues egregie et
 amplius nummatus, longè
 apparet sine parasiti satelli-
 tio humilior atque contem-
 ptior. Atqui parasitus quo-
 que non parū ornamento
 est diuiti, diues parasito non
 item. Alioqui neque probum
 est, ut tu ais, huic parasita-
 ri, ut praestantiori deterio-
 rem. Quod autem opulento
 uile sit parasitum alere,
 praeterquam quod ornamen-
 tum non vulgare illi adiun-
 git, etiam securitatem mul-
 tam parasiti praesentia et
 comitatus diuiti suppeditat.
 Neque enim quisquam teme-
 re pugna adorieiur diuitem,
 qui hunc illius lateri asia-
 stentem conspexerit. Sed ne-
 que metuendum est eum ve-
 neno periturum, qui parasiti-
 um conuiuiam habuerit.
 Quis enim auderet insidijse
 petere quempiam hoc pra-
 mandante atque prahibens
 ret. Itaque diues non tan-

ἔρριαν, πάντα κινδυνονύ-
 πομύρα, καὶ ἐκ ἀρ παραχω-
 ρήσαι ὡς πλοσίω φαγῆν μός
 νομ, ἀπὸ καὶ ἀρ θανείρ αὐ-
 ραῖτα συμφάγῳ. Τυ. πάν-
 τα μοι δοκῆς, ὃ Σίμων δι-
 ξιλῆν, ὑσπύθεσ ἐδῆν τῆς
 σιαντῆ τέχνης, ἐκ ὄσπερ ὡς
 τὸς ἱφασκοθ, ἀμικλήτη] ὦρ,
 ἀμ' ὄσπερ ἀμ τις ἐπὶ τ μιν
 γίσην γυμνασμοῦ] ὦρ
 πὸν, ἢ μὴ ἄσχιον αὐτὸ τὸ ὀ-
 νομά ἐσι τῆς παρασιτικῆς,
 ἐθῆλω μαθῆν. Πα. ὅρα δὴ τῷ
 ἀποκείσιν, ἵαρ ἑικανῶς ἐί-
 γηοῦα δοκῆ, καὶ περὶ πᾶ-
 νην αὐτὸς ἀρ κείναοῦα πῶς
 τὸ ἱρωτῶμερον, ἢ ἄμια οἶα.
 φέρει γῆ, τὸν οἶον οἱ παλαιοὶ
 τί καλοῦσι; Τυ. προφύ. Πα.
 τί δ, τὸ σιτῆδι ἐκὶ τὸ ἰδιον.
 Τυ. ναί Πα. ἐνδρ λαθωμολόγι
 ται τὸ παρασιτῆρ, ὅτι ἐκ ἄλλο
 λοῖσι. Τυ. τῆς γῆ, ὃ Σίμων,
 ἐσίρη, ὃ ἄσπερ φάνη. Πα. φέ-
 ρει δὲ πάλιν ἀπόκειναι μοι πό-
 τερὸν

cabulo. PAR. Quid autem σιτῆδιαι, nonne alere? TY. Sa-
 nè verò. PAR. Est ergo in confesso, neque aliud esse pa-
 rasitari. TYC. At illud ipsum, Simo est, quod turpe
 esse apparet. PARA. Age iterum mihi responde quid tibi

LLI 4 diseri.

tatis affectum qua diuitem
 ex animo complectitur. om-
 nibus semet obiectat pericu-
 lis. Neque tantum concedit
 solum cibum sumere sed vna
 quoque edens exoptat oppo-
 nere. TYC. Omnia mihi, ὃ
 Simo, satis diserte disseruisse
 videris, nec quicquam quod
 ad artem tuam commendan-
 dam pertinet pretermisisti:
 neque vi tu dixisti, ad hanc
 rem in exercitatus accessisti,
 sed planè omnium instru-
 ctissimus atque exercitatusis-
 simus. Ω Quod reliquum
 est, scire gestio an parasiti
 compellatio non turpis ὦ
 dedecorosa habèda sit. PA.
 Vide quod responsum à me
 exigas, si sufficienter super
 his verba tibi fecisse videor.
 Responde verò mihi vicif-
 sim ad questionem, si rectè
 factum existimas. Age οἶον
 prisca illi quo vocarunt no-
 mine? TYC. Alimenti vom

τιρόν βι δοκῆ διαφέρων, καὶ
 πεκαμύοιρον ἀμφοῖν, πότι-
 ρον ἄρ' αὐτὸς ἔλοιο, ἄρα γὰρ
 τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; Τυ.
 τὸ παραπλεῖν ἔγωγε. Πα. τί
 δ', τὸ πρέχειν, ἢ τὸ παραπρέ-
 χειν; Τυ. τὸ παραπρέχειν.
 Πα. τί δ', τὸ ἰπιδέειν, ἢ τὸ
 παριπιδέειν; Τυ. τὸ πα-
 ριπιδέειν. Πα. τί δ', τὸ ἀκου-
 τίζειν, ἢ τὸ παρακουτίζειν;
 Τυ. τὸ παρακουτίζειν. Πα. οὐ-
 κὲν ὁμοίως ἔθ' ἔλοιο ἢ τῶν
 ὀδίων μᾶλλον τὸ παρσιτιῆν.
 Τυ. ὁμοιοῦν ἀνάγκη. καὶ βι-
 λοιπόρ, ὡσαυτοὶ παῖδες, ἀ-
 φίζομαι καὶ ἐγὼ, ἢ μὲτ' αὐ-
 τῶν, μαθησόμεν, ἢ τὴν τέ-
 χνην, οὐδέ μιν αὐτῶν δίκαιος
 διδάσκαρ ἀφθόνως, ἰσά καὶ
 πρῶτ' ἢ μαθητὴς σοι γίγνο-
 μαι. φασὶν ἢ καὶ τὰς μητέρας
 μακρόν τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν
 τέκνων.

tra inuidiam, ingenuè, quoniam primus tibi ero discipulus.

Perhibent autem & matres primam prolem
 adamare inpensius.

discriminis esse videtur, aut
 utriusque propositis virum e-
 lecturus esses, num nauiga-
 re, an adnavigare? TYC.
 Ego quidem eligerem ad-
 navigare. PAR. Quid
 autem, currere, an adcur-
 rere? TYC. Adcurrere.
 PAR. Quid autem equis-
 tare, an adequitare? TYC.
 Adequitare. PAR. Quid
 autem, iaculari, an adiacu-
 lari? TYC. Adiaculari.
 PAR. Proinde non alia
 quoque ratione pro edere pa-
 rasitari sat scio quoque eli-
 geres. TYC. ^a Velim
 nolim sententiæ tuæ refra-
 gari non possum. Ac te qui-
 dem in posterum, veluti puce-
 ri, & sub auroram & à pran-
 dio accedam, arii tuæ per-
 discendæ operam daturus.
 Tu verò eandem docebis ci-

LVcianus hic in argumento ἀδύναμις καὶ ἀπόπρω, exercendi ingenij gratia lufit. quod veteres Sophiftas facere folitos effe fcribit Gellius, vt oftenderet nihil effe tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile, & nihil effe tam horridum, tam incultum, quod non fplendefcat oratione, & tanquam excolatur, teffe Cicerone. Perfuaadet autem & aftruit, parafiticam effe artem non inhonestam & incommodam, fi quis ea rectè vti nouerit. Cuius vsum fi quis requirit, à Terentiano Gnathone & aulicis difceat, vt quicquid dixerint homines, laudet: & fi quid negârint, neget, & illis vtrò arrideat. Denique ipfe met libi impèiet omnia affentari, quando hic quæftus nunc eft longè vberimus: donec etiam multo vfu abuftrifiora huius artis myfteria cognofcat. Nemo iam veritatis eft patiens amplius, quia acerbata auditu eft. Deponat itaque omnem illam priorem cui affueuerat, libertatem, ac præter genium fuum omnibus. Euge illud dulcifonum occinat, & illud: Dixi pulchrè. prætereà: Facetè, lepidè, lautè, nunquam vidi melius. Breuiter vt homo erit, ita morè gerat, ita fe ad eius mores attemperabit. Parafiti porò nomen apud veteres honorificum erat, ac minimè ignominiofum. Id quod ex Plutarcho licet intelligere. Sic enim ille fcribit in Solone: ἰδιον ἢ τῷ πολῶν, καὶ τὸ ἀεὶ τῆς ἐδημοσίως τῆς, ὅπερ αὐτὸς παρασιτεῖν κέλευκε: id est, Est autem & hoc è Solonis inftitutus in publico, plebi conuiuium exhibere, quod is appellat παρασιτεῖν, quafi dicas, ad cibum fumendum accumbere. Athenæus item libr. 6. Dipnofophiftῶν, autoritate Polemonis Samij, Heraclidis, Mopfeatis ac aliorum complurium, oftendit parafiti nomen non afpernandum, nec inglorium apud veteres extitiffe, quod & ex varijs & antiquis inferiptionibus probat, quarum & hæc vna fuerit, ἀρχοντες καὶ

παρασίτοι ἀθήσεων. Cætera studiosus apud Athenæum
 inueniet. Huc pertinet quod Thomas magister scri-
 bit in Atticis: παρασίτους ἢ τὸς δημοσίᾳ σκευθῆς ἐν
 τῷ περὶ τῆς ἀθῆνῆς, ἢ μὲν τὸς ἐν τοῖς θεοῖς παύσαι ἔτι-
 πίζουσι παρασῆτες φάρμακός ἢ λυκαίος: id est, parasitos non
 tantum appellabant Attici adulatoros illos qui apud
 diuitum mensas nutriuntur, sed & eos, qui ob rem
 egregiè gestam publico sumptu in Prytæo aleban-
 tur. Cuius & interpres Aristophanis in Equitibus me-
 minit, ἢ δὲ μουσικῶν ἐπίταμαι: id est, ne musicam qui-
 dem scio. Apud eundem in Auiibus Sycophanta si-
 milliter excusat suam professionem: ἢ γὰρ πᾶσι, ἀκέπτη
 ἐκ ἐπίταμαι: id est, quid quæso facerem, quando
 fodere nescio. Idem in Velpis: Δύστροχι, κίττα ἐλθὲ γὰρ
 ἐκ ἐπίταμαι: id est, ignosce, neque enim canere edo-
 ctus est. quasi dicat, reliquarum imperitus artium, fur-
 to tantum rem parat. Diogenes cum videret mures
 ad mensam suam accurrentes, exclamabat: Ecce &
 Diogenes suos habet parasitos. Parasitandi autem ars
 ita describitur ab Horatio ep. l. lib. 1. ad Lolliam 2:

Aster in obsequium plus æquo pronus, et imi

Derisor lecti, sic nutum diuitis horret:

Sic iterat voces, et verba cadentia tollit.

Et puerum credas sacro dictata magistro

Reddere, vel partes nimium tractare secundas.

Non enim à mimica arte multum distat. Legitur Epi-
 gramma Ioan. Alexandri Brassicani nostri, quod cum
 huius dialogi argumentum ferè habeat, hic dignum
 duxi trascribatur:

Quæ Plausi scortum, nitidi quæ Gnatho Terenti,

Per cuneos multo sæpe lepore mouent.

Omnia nempe assentari quæstum esse probatum:

Tum digni ad crepitum cuncti negare lenem.

Esse itidem iucundum alienam insulser mensam:

Uisque aded multis vna aliena placent.

Luciani illa hilarum Simon dum singula confert,

Longè equidem melius, fusius atque docet:

Immo etiam expressum videas de musca elephantum,

Adde & Socraticis cuncta probata modis.

Utsque adeo nihil esse potest tam vile inueni;

Quod non ingenij tollere dona queant.

Ingenium credas imponere posse Colosso,

Pigmaeum adiuncti viribus eloquij.

Cætera Luciano per se tibi dicit abunde,

Dum varijs miscet seria vbiq; locis.

Graphicè hic mores assentatorum describit & quanta perniciè adolescentibus ex eorum consuetudine impendat exponit. Huc pertinet Terentianus gnato, eiusdemq; Phormio, & quæ sunt in assentatores ex professo & eleganti carmine ab Ioan. Rauisio Textore scripta: & apud Plutarchum de Educandis liberis. Verbum tamen hoc apud vetustissimos honestum fuit, parastiq; vocabantur comes sodalesq; pontificum & magistratum, ut docet Athenus lib. 6. Solen sic eos appellauit, qui in Prytaneo publico victu epulabatur, auctore Plutarcho.

a **S**IVE serui, siue ingenij.] Summa personarum diuisio hæc est. Serui aut nascuntur, aut fiunt. Nascuntur, qui ex ancillis nostris nobis genuuntur. Fiunt aut iuuentutis id est, ex captiuitate, aut iure ciuili, veluti quum homo liber maior viginti annis, ad participandum precij se venundari passus est. Ingenij sunt, qui simul ac nati sunt, liberi sunt, nondum seruitutis iugum experti, ut Libertiini. b **T**um alijs sunt vtilis] Plato in Epist. ad Arch. Talem ἀλλὰ γενέσθω δὴ αὖτε διθυράδα, ἢ ἐργασθῆναι ἐξ αὐτῶν μέγιστον ἄξιον ἢ φιλοσοφίας ἢ μάθησιν ἢ πολιτικῶν μετέχουσας, τὸ δὲ ἢ οἱ φιλοσοφῶντες, τὸ ἢ οἱ ποιητοὶ Φιδοί. i. verū, & hoc te considerare conuenit, nemine omnino nostrum sibi solis natum esse, sed ortus nostri patriæ sibi patriæ vendicare, partem parentes, partem etiam amicos. Quam sententiam & Cicero in Officijs sua reulit. c **V**idelicet musicæ.] Antiquitè nihil vndicū habebatur sine musicâ. Vnde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicâ. Musica & Arithmetica primùm insitiuebantur iuuenes Athenis, teste eodè Luciano in Gymnasijs. d **M**edicinæ.] De huius artis excellentiâ, vide Abdicatè Luciani, paulò ante finem, & Erasini nostri Encouitè medica

medicæ artis. *Homerus Iliad. A. cùm medici dignitatem expi-
care vult, ait:*

Ἰατροῦ γὰρ αἰὲς ποδῶν αὐτῶν ἔδδαν. id est,

Vnus homo medicus multis æquandus honore.

e Geometrix.] *Hanc Lucianus in Hermostimo vocat ad-
mirandam. f Nam à philosophiæ studio.] Philosophiæ
hypotyposis graphica habetur in Piscatore: laus, in Nigrino,
& Architectonicam.] Architecturam disciplinam tanquã
libero homine dignissimam, Viruvius lib. 1. capite 1. mul-
tis laudibus euehit. Architecturam porro pulchra domus, ha-
bemus in Encomio domus. h Inopinata.] Id est, admira-
bilis. Cicero libro 3. Academicarum quæstionum 4. parado-
xa interpretatur admirabilia, Quintilianus lib. 9. Inopinata.
Extat hoc nomine libellus Ciceronis inscriptus. Hæc autem
quia discrepant ab opinione populari, admirabilia videntur.
Vide *Aul. Gellium* libro 17. capite 12. i Infantiam decam.]
Pulcherrimum ac verè Lucianicum commentum. Nam quem-
admodum Homericus quidam heros omni noxam ac perni-
ciem in Athen reijciunt. Ita insanus si quid parum recte fe-
cerit, statim habet cui peccatum imputet, nempe insanie, quæ
mystras suas nonnunquam à gravibus supplicijs liberat. Qui-
dius Tesephoni furie comites adiungit, Insaniam, Terrorem,
& Pauorem. k Phidiam statuarium.] Phidias Atheni-
ensis fuit statuarium insignis: floruit autem Olympiade 83.
*Plin. lib. 14. Naturalis hifforie. l Phidias loue à se fabri-
cato.] Pomponius Mela* libro 2. In Achaia, inquit, quondam
Pisa Oenomai, Elis & numen delubrumque Olympj Iouis,
certamine Gymnico & singulari sanctitate, ipso tamen simula-
chro quod Phidiæ opus est, maxime nobile. *Plinius de Ioue O-
lympio: Quem nemo, inquit, æmulatur: propter scilicet excel-
lentiam. Et alibi, hoc est, lib. 36: Phidiam, inquit, clarissimum
esse per omnes gentes, quæ Iouis Olympj famam intelligunt,
nemo dubitat. Sedenim de Ioue Olympio omnia plena: nam
non modò poëta, sed & ceteri scriptores, ut Viruvius, vt Sira-
bo lib. 8. vt Valerius Maximus lib. 3. capite De fiducia sui: &
Macrobius lib. 5. Saturnalium. Phidias cùm simulachrum
Iouis Olympj præstantissime absoluisset, interrogatus ex quo*
exemplari*

exemplari vultum Ionis tam insigniter expressisset : respondit, se Homericis versiculis tanquam magistro vsu fuisse. Extans autem ij Iliad. α:

ἢ καὶ κρυπτοῦ ἐπ' ὀφθαλμοῦ μαστρε κροταρ.

De Phidia alia quædam annotauimus in Imaginibus. m Dio-
ni philosopho.] Dion Alexandrinus natione, præcipuum
in philosophia laudem est consecutus. De cuius præstantia le-
ge Suidam, Philostratum in Sophistis, & Synesium in libel-
lo de laude Caluitij. Huius quoque mentionem fecit Lucianus
in Peregrino. n Ad hunc enim modum speciatim.] Hoc
Plato docet in Cratylo, & postquam Cicero nos ter lib. 1. Offi-
ciorum. o Ars est.] Confirmatio à finitione artis, que est
apud Aristotelem libro 6. Moralium. Hanc Diomedes libro
2. Ciceroni adscribit. Hac proposita parasitus arguit. Simè in-
de colligit, Parasitice esse artem. Deinde probat minorem,
secundum partes finitionis. Artes enim utilitatis communis
causa discenda, ut & proximo, & nobis ipsis adsimus. Deo
verò ante omnia. Sed hæc Scriptura multo docet rectius, que
sola de veris virtutibus loquitur, ac virtutum fontem demon-
strat. p Ollæ vitiosæ.] Ut area vasa tinnitu dignoscuntur,
ita homines ex sermone. Itaque Diogenes aiebat sibi videri mi-
rum, quòd cum ollam aut operculum non emerent homines ni-
si pulsu ac tinnitu exploratum, in emendo homine solo aspectu
essent contenti : significans hominem nulla ex re melius cogno-
sci quàm ex oratione. Vt igitur qui vas fictile teruncio parant
emere, digito pulsant, atque ex tinnitu reddito dignoscunt, si-
ne integrum, probæ argillæ, ac bene coctum : ita priusquam
minis emant hominem, oportebat ad dicendum provocare, at-
que ex oratione deprehendere qualis sit. Huc alludit Persius
Satyra tertia :

— sonat vitium percussa malignè.

Respondet viridi non cocta fidelia limo.

Et rursus in 5:

— pulsu dignoscere cantus

Quid solidum crepet, & pictæ tectoria linguæ.

q Argentarios, seu nummularios.] Αργυρονέπ & ar-
gentarius, vulgò mensor & mensarius, à Græcis ἀργυροβίτης, &

nummularius. & trapezita fere idem significant, nisi quod argentarius maior negociator dicitur in Pandectis, de edendo, qui multorum pecunias acceptas custodit, quum opus fuerit redditorus, & cuius officium publicum est. Plaut. in Cure, nummularium & trapezitam pro eodem accipit. Argentarius porro non tam is qui pecunias publicas exigit, est, quam argenti opifex. Vide Alciat. lib. 1. cap. 24. Parerg. r Adulteri- nos homines] Quod simplex non est, neq; sincerum, id vulgato verbo Græci κισθηλον vocant, hinc dicto vocabulo, quod aliud præ se ferant, aliud tegant, πικρὸν τὸ ἐκθὲν τὸ δὴλον, vel quod Adulterioses ob summum in liberos odium, si cui male velent, huius nomen nominati solent insculpere, addita litera, ἴσθ; in terram abiectis dira imprecari πικρὸν τὸ τὰς χεῖρας βδελύσσου. Sed proprie nummum suberatum κισθηλον appellant. Et κισθηλιὸν in sinceritatem seu corruptelam, velut Aristoph. τὸν βδελύσσου τὸ πικρὸν κισθηλιῶν: id est, corruptiorem vice ademit plurimam. Et κισθηλιῶν corrumpere fūco, & qui pallent κισθηλιῶνες appellant, quod aliquid morbi vitijq; subesse videatur, s Qui conuiuas] Hac Plat. sententia exeat in dial. qui in scribitur Gorgias, sine de Rhetor. s Quod arte caret.] Socrates in Gorg. Plat. μὴ δὲ ἔχῃ τι τὸ αἰτίαν, ἐγὼ δὲ τέχνην ἔχω. u Finem.] ὅρον finem interpretatur, pro quo definitionem malam. x De fine.] Huc pertinent ea quæ Cic. scribit in lib. de finibus bonorum & malorum. y Atqui abunde.] comprobatio finis ab auctoritate Homeri quæ est Odys. 1. in principio. z Sedenim.] Amplificatio testimonij à circumstantijs. A Philoſtaten.] Est apud Philostratum in Heroicis & Homer. in catalogo Nautium meminisse, B Græcos compercunt.] Homerus Iliad. α:

τὸ δὲ ἀγαθὸς ἐπίσσω ἐζηύσασκε πύργου, &c.

C Indecoris valentibus] Hoc ipsum Philostratus in Heroicis commemorat. Et apud Ouid. lib. 3. Metamorph. Ixion in Vlyſsem inuehitur. D Porro Epicurus.] Consuetudo Epicureorum finis ac voluptatis à studio & cura illorum & fitione voluptatis. E Porrectis & manibus.] Homerus Odys. 1:

κωτὸς δὲ πρὸς ἄλλοις ἀλλὰ καὶ πρὸς χεῖρας πετὸς αἶμα.

F Reliquum

[Reliquum est.] *Transitio per diuisionem.* G Sua anteire præstantia.] Conatur ostendere, parafuicam omnibus artibus præstare, idq; variè ab accidentibus, effectu & sine confirmat, & primùm in genere. H Etenim vniuersumq; artium studium] *Aphthon. in Chryf. Isocr. de Etrina radices amaras esse dicebat, fructus verò dulces. Amator, inquit, eruditiois à laboribus aufpicatur, sed laboribus desinentibus inuilitatem, quod quàm philosophicè dictum ab eo sit, hinc liceat perspicere. Qui enim bonarum artium amore capiuntur, ij sanè cum professoribus ac studiorum discipulis conuersantur, ad quos accedere formidolosum est. Et pueri quidem nunquam meum vacant. Succedunt præceptoribus pedagogi formidabiliores, qui etiam priusquam verberent timentur. Hieronymus in primum Hieremias caput: Et quomodo nux siue amygdalum amarissimum habet corticem, & testa durissima cingitur, ut detractis aufterioribus & duris, fructus dulcissimus reperiantur: sic omnis correptio, & labor continentie, amara quidem videtur ad præsens, sed fructus parit dulcissimos. Vide & verus illa sententia est. Literarum radice: amara, fructus dulces. Chryfostomus in Epistola ad Hebræos, Homilia trigesima: Esti vitis amara sit, tamen fructus profert dulciores, vñ in arboribus cortex penè semper amarus & asper est; fructus autem ipsi suauitate iucundi sunt. Hieronymus aduersus Rufinum: Litæ marsupium non sequuntur, sudoris comites sunt & laboris sociæ ieiuniorum, non saturitatis, continentie, non luxurie. I His potissimum honorate.] In eandem sententiam Horat. dixit:*

— olim dant crustula blandi

Doctores, elementa velint vt discere prima.

K Multo sudore paratè dulcem fructu subministrant.] Similem sententiam protulit Hesiodus 1. Georgicò: Afferam esse ad virtutem viam dicens, acumen verò molle. Nam eadem quòd Isocrates docuit. Hesiodus enim viam, Isocrates autè radicem appellauit, diuersis verbis eandem viamq; sententiam demonstrentes. Vide adagium: Difficilia quæ pulchra. Cic. Virtutem sudori diu immortales anteposuerunt, longa autem est & ardua via ipsa, & aspera primùm, vbi in cacumen ventum est, sã-

est, facilis est, que dura exiuerat. Basilius de exhortatione ad Baptismum: Quis dormiens trophaum fixit? quis in delicijs ac tibjs corona fortibus viris debita ornabitur? Nullus minime currens brauium assequetur. Labores gloriam parunt, & angustie pericula due coronas promerentur. L Poësis.] Plato in dialogo cui titulus Ion, siue de furore poëtico, Lucianus in Encomio Demosthenis in principio. Atque huc facit illud Ouidij:

Est deus in nobis, agitante calefcimus illo.

Poëtae natura tantum valent, arte si, qui se poëtarum nomen tueri posse confidunt, eos idem Plato grauissimus author pronunciat, nihil unquam egregium ac memorabile effecturos. Itaque Pindarus eo se gloriatur aduersarijs suis, Bacchilde nimirum & Simonide, esse superiorem, quod ipse natura poëta fit, illi autem didicerint à magistris: in quo tantum esse vult, ut eo potissimum nomine se aquile, illos coruorum similes esse dicat. M Plantam inserit manibus.] Est locus Homeri Odyss. 9. de Cyclopum & Insularum fortunatarum terra:

Οὐτε φύτευσι θεοὶ σὶν φύτεν οὐτ' ἀγοδόν,
 Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἄκαρτα καὶ ἀβήλοια πάλαι φέρονται: id est,
 — nec manibus terræ plantaria fingunt,

Vomere nec segetem profcindunt: quin ea cuncta
 Nullo semente, & nullo nascuntur aratu.

De iisdem insulis Horatius in Odis:

Reddit vbi Cererem tellus inarata quotannis,
 Et imputata floret vsq; vinea.

Hinc sumptum est & natum, ut que citra nostram operam casu nobis eueniunt, ἀκαρτα καὶ ἀβήλοια contingere dicantur. Hoc adagio Lucian. vsus est in Phalar. 2. & in Rhetorum didacalo. N Itaque.] Epilogus. O Age nunc deinceps.] Transiio. Hactenus in genere cum omnibus artibus comparauit parasteticam: iam & speciatim philosophiæ ac rhetoriæ præferi. P Primum quantum.] Argumentum à certitudine & constantia artis, collatione cum vtraq; facta. Q Pleiura.] Quimilianus libro 2. capite 17. & Plato in Gorgia. R De philosophia opinio.] Hoc elegantissimè docet Max. Tyrius Platonius serm. 19. Nimirum quosdam philosophiam
 artium

artium omnium constantissimam in multos populos distraxisse, &c.] S Porro autem.] collatio parasitica. T Quod autem.] Aliud à signo & studio sectantium. V Ego tibi.] Exemplo philosophorum, qui parasiticam sectati sunt quorum omnium mentionem facit, quos Lucianus hic commemorat. Suidas in dictione *αἰζῖνος*. Idem Laërtius, qui inter dialogos Aeschini scribit, Miltiadis titulo quendam inscriptum fuisse. X Aristippus.] Genere Cyrenaicus, maximè voluptarius fuit, canis regius à Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio, ad hunc Stratonem, vel ut alij, Platonem dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem & vestem rejiculam ferre datum est. Erat enim ei ingenium facile, ut se accommodaret loco, tempori, personæ, & omnem euentum sine tristitia ferebat. Vitam eius Diogenes Laërtius describit libro 2. Chlamys autem grammaticis vestem purpuream significat. Item Valerius Maximus libro 4. capite 3. Ex Horatio lib. 1. Epist. ad Sævam:

Si pranderet olus patienter regibus uti

Nollet Aristippus si sciret regibus, uti,

Fastidiret olus—. Inter hunc & Diogenem Cynicum nonnulla fuit emulatio ob diversum vitam institutum. Diogenes Aristippum appellabat canem regium, quod Dionysium Sicilie tyrannum coleret. In quem vicissim Aristippus: Si Diogenes sciret uti regibus, non vesceretur crudis oleribus. Contra Diogenes: Si Aristippus didicisset esse contentus crudis oleribus, non esse canis regius, γ Nicæ.] Siquidem à Syracusanis in carcerem coniectus sibi mortem conscivit, ut Plutarchus & Iustinus copiose scribunt. Lucianus ad Siciliam alludit, in qua Plato parasiticam infeliciter exercuit: Nicias autem adversa cum fortuna pugnavit. Z Aristoxenus Musicus.] Musicus dictus fuit à patre, Musica præcipuo magistro aurore Suida. Stephanus de Urbibus in dictione Tarentum, scribit hunc fuisse patrem Tarentinum, quem & inter celebres Pythagoricas commemorat. Hunc etiam Cicero & Gellius sepe citant. α Nelei parasitus.] Hunc Athenæus lib. 6. *διπνοφισταῖν*: inter eos reges commemorat, qui honorum voluminum immensam copiam, ac inestimabiles thesauros con-

gesserint. & Euripides apud Archelaum.] Hoc abunde docet Suidas & Gellius libro 15. Is cum in convivio formosum Agathonem amplecteretur deosculareturque, cui iam barba provenire cœperat: Archelaus amicis dixit: Ne miremini, nã pulcherrimum etiam autumnus pulcher est. Civilliter excusavit amicum apud amicos. Pausanias in Græcia Attica (qui primus illi liber est) eum recenset inter eminentissimos quosque viros, qui cum regibus familiariter vixerint. Signidem apud Polycratem Sicilia tyrannorum vixit Anacreon, cum Hierone Aeschylus & Simonides, cum Dionysio qui posterior tyrannus fuit in Sicilia, Philoxenus, cum Antigono Macedonum rege, Antagoras Rhodius & Aratus Solensis, &c. & Anaxarchus apud Alexandrum.] Huius extat hæc improba ad Alexandrum, vino & ira, consultoribus pessimis succumbentem, atque se ob clivi necem discruciantem: An tu Alexander sapientes, inquit veteres ignoras, ideo asidentem Iovi iustitiam fecisse, ut quicquid à love decretum sancit, inque foret, id iure factum videretur? Ita magni acta & gesta regis primùm quidem ab ipso rege, deinde ab alijs iusta censenda sunt. Sed mea utique sententia, si approbentur ista, ut ab sapiente ac verè profum enunciata, bone deus, quantum inde erumpet malorum? Quis calamitatum laxabitur sinus? Documento sit ipse Alexander, quem ià Anaxarchi præcepto imbutum proditur memoria, ad id vasania productum ut iam divinos sibi depisceret honores. Quid ià adulantèr insinuas, Anaxarche, asidere Iovi iustitiam. Imò verò si coniectatio non me fallit, non asidet in stertita Iovi: sed ipsa iustitia est, ac fas ipsum, & legum vetustissimus omnium, ac perfectissimus. Ita certè veteres prædicant, et docentque absque iustitia nec ipsum quidem Iovem rectè posse imperare. Ea verò iuxta Hesiodum incorrupta virgo est, pudoris ac castitatu, vitiumque contubernalis. Proinde reges nem vidēs, id est, castos venerabilesque nuncupare poetæ solent. Hinc ergo colligendum, regiam facultatem esse sublimem, præcelsam, multis virtutibus circumseptam constipatamque, curis innumeris anxiam, & omnino vitam censeri laboriosissimam, si incumbensem oneris magnitudinem rectè metiaris, gerasque pro

pro ratione & dignitate. Proinde Selaucum regem dicere solitum scimus. Si multi scirent quantum sit negocij tantummodo tot epistolae scribere ac legere: nec humi proiectum diadema tollerent. Quin & Philippus in regione speciosa castra metatus, cum moneretur illic non esse tabulam pro iuuentutis: O Hercules, inquit, qualis est nostra vita, si etiam ad asportandam commoditatem vivere cogimur? Certe Anaxares rex dicebatur, quod Plutarchus tradit & reperit Eustathius, quia anacos dicitur medela, quod illis subditorum cura incumbat. Anaxarchi meminit etiam Laertius & Theodorus Cyrensis Therapeuticis libro octavo. *A. Sunt in vita.] Ab usu eorum qui ipsas proficiuntur, ad usum per divisionem temporum belli ac pacis. Annunciatum est.] De tempore belli: & quales circa hoc philosophi ac rhetores. § At dux belli: denunciat ut ad delectum faciendum iuvenes.] Qui de militum disciplina libros posteris reliquere, eos haud ferè quinquam minorem septem aut decem annis, aut sex & quadraginta maiorem militiae & tyrocinio adscribit voluisse constat. Idque à Servio Tullio vetere consore cautum fuisse primum, quod evo subsequente à Caio C. accho lege sacra factum fuit. Causa autem haec est, quod citra eam aetatem aut supra, velut immaturos aut praeduros, & effictos militiae rudimentis minime idoneos putant. Ideo vetus constitutum erat, iuvenes nisi post pubertatem, & primo flore aetatis dum per aetatem laborem militare ferre possent, florentes viribus, & ex urbana, sepius agresti iuventute rusticis operibus duratos, militari sacramento & muneri adigere, singulisque militiae per numerum in iuniorum tabulis adscribere, qui catalogi dicitur: illosque ex corporis habitudine si apti militiae, si lato perfore, si ceruice erecta, si viris & strenuus: qua species, qualisq; vigor, & quod robur virium foret inuiscere, ut illorum forti fidelique opera resp. vii possit. Nam nimis pinguem, deformem aut mancum, desidem aut recordem, tanquam minus utiles militiae non adscribebant. Quippe Caio censorius pinguem militem velut reipub. incommodum iure inc. sst: cuius inter guttur & inguen cuncta sub veniris dominio forent. In qua semel adscriptus nisi propter demerita exautoratus fo-*

vet, ipso nolente deleri nequibatur. In quo id sedulo cauebatur, ut primum militiæ vinculum pisarent, sacramenti religionem: secundum, singulorum amorem velut inexplicabilem nexum, cum his qui vnâ mtererent: tertium, deserendi nefas. Eis τὸν κερταλόγον.] Suidas: κερταλόγον ἢ ἀπορροαφὴ τῶν ἰσχυρίων στρατιωτικῶν, ἢ ἰζαριθμῶν τῶν ἐπιπέδων ἢ ἐπιπέδων τῶν ἐπιπέδων. id est, Catalogus est descriptio illorum, qui in militiam delecti sunt, siue connumeratio aut album, in quo describuntur militum nomina. ¶ Nunquid non.] Collatio Parasitorum. ὁ Priorum philosophorum atque rhetorum.] Demochares dixit quemadmodum nemo possit è thymbra, siue satureia facere bonam lanceam, ita nec è Socrate probum militem. Sentiens militibus conuenire ferociam quum Socrates esset omnium iniuriarum tolerantissimus. Quiddam hoc tribuunt Crateri. Vide Athen. lib. 5. Dipnosoph. ¶ Equidem ex rhetorum numero Isoerates.] Notum est, Isoerati defuisse τὸν λυκαὶν καὶ Φωκῆς μέγιστον, τὸν κρυαῖον καὶ τὸν ἰσχυρίων (ut inquit Dionysius) à gerenda igitur republ. abstineri coactus est. Hinc dixit, se mille drachmis doceret: sed à quo ipse doceretur audaciam & vocis magnitudinem illi se decies mille drachmas numeraturum. Is forenses causas fugisse testatur in oratione de permutatione facultatum, cum inquit: Me verò nemo vnquam vidit, nec in conciliabulis, nec in iudicijs, nec in pratorijs, nec apud arbitros: sed ita hæc omnia fugio, ut nullus cuius alius. Cicero in Bruto, siue de Claris oratoribus, dicit eum forensi luce caruisse. Sed eam gloriam inter parietes aluisse. Suidas ἐξ ἀλλοῦ ἰσχυρίων τῶν ἰσχυρίων ἀναγὰς ἐκ τῶν: id est, propter vocis defectum causas non egit. Τρεῖς δὲ ἰσχυρίων ἀναγὰς ἐκ τῶν: id est, Isoerates omnium hominum timidiss. Percontanti qui fieri posset, ut quum ipse non esset ad dicendum accommodus, alios reddere idoneos? Quomiam cotes, inquit, ipse quidem secure non possunt, ferrum tamen reddunt acutum. Hoc videtur imitatus Horatius:

—fungar vice cotis, acutum

Reddere quæ ferrum valet, exors ipsa secandi.

¶ Demades, Aeschines, Philocrates, Hyperides, Demosthenes, Lycurgus, Isoerates.] Hos omnes antiquos rhetores

rhetores simul Athenis etas una tulit, quorum vitas posteris reliquit Plutarchus, de quorum dicenti caractere abundè Her-
mogenes τῶν τῶν πολίων λόγος. Cicero de claris oratoribus. Quintilianus libro 1. Plutarchus quoq; in Phocione hæc longè fufius describit. λ Antesignanus illorum atque cory-
phæus.] Nempe Demosthenes: quod & Plutarchus scribit in Demosthene. Demosthenis claritatem atque virtutem me-
moriam animisq; hominum commendauit etiam Lucianus in Encomio Demosth. μ Philippus Macedonum exitium.] Verba sunt ex Philippicis Demosthenis, qui ad dicendum, quam pugnandum instructior fuit. ν Abiecto clypeo aufugit.] Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripsit, ἀποβή τοῦ κλυ: id est, bona fortuna. At tamen cum ad pugnam ventum esset, illicò proiecto clypeo aufugit. Id quum illi probro daretur, quòd πρὶ ἀσπίδος esset, elusit emulcato versifibulo:

Αὐτὸς δὲ φέρον τὴν πάλιν μαχησέσθαι: id est,

Vir qui fugit, rursus redintegrabit prælium.

Indicans utilius esse patriæ, fugere quàm prælio mori: mor-
tuus enim non pugnat, at qui fuga quesiuit salutem, potest in multis prælijs patriæ vsui esse. Græcis autem prouerbiali con-
uicio dicuntur πρὶ ἀσπίδος, ignaui ac timidi, quiq; in acie locis deserunt, ac clypeum obijciunt. Et sicut ad id probrosum ha-
bebat antiquitus clypeum abijcere, ut Lacedamonij Archi-
lochum è sinibus suis iusserint excedere, quòd scripsisset, satius esse clypeum abijcere, quàm inire, teste Plutarcho in Apoph-
thegmatis Laconicis. Id Archilochi distichon refertur ab Ari-
stophane in fabula, cui titulus, ἐγλῶν, estq; huius modi:

Ἀσπίδι μὲν σάϊων ἴσ' ἀράσσειται, λὺ παρὶ θάλασσαν.

Εἶτ' ἂν μὲν μίσην κείνου πόντον ὄσον ἐθέλων: id est,

Scuto aliquis gaudet Saiorū ego quòd bene pul-

Deserui nolens inter opaca tubi (chrum

Inerpres admonet, Saios esse Thracie populos, aduersus quos bellans Archilochus fugerit, abiecto clypeo. Cuius exemplum postea secutus est Demosthenes, cui Aeschines in apologia obij-
cit, ὡς ἐνεργεσάμενος ἄσπιδος ἀπέβη: id est, quòd illi dies esset diētus ob desertum ordinem. At ille enim qui diem ipsi dixerat, ad extre-
mum adiegit diem, occiso eo Aristarchi praesidio, quem admodum

ibidem criminatur Aeschines. & Solus autem sapiens.] Acheus in libro 5. diognosiphistiā, Socratis innumerat ψολοδος πολιτικός descripsit. o At si videtur.] Contraria exempla parasitorum. π Nestor ille.] Huic Homerus, ut tria secula, uti plusquam mellitam quauam faciundiam effingit. Sic enim ait in Iliad α:

—Τοιόν δ' ἔστι Νέστωρ

Ἡρώτης αὐδ' ἔκασε λιγὸν πολίῳ ἄρσενός

Τὸ δ' ἄπο γλώσσης λελεῖται γλυκίων ῥέον αὐδῆ.

Post hos assurgit Pylus dox ille disertus

Nestor, cuius ab ore fluit vox melle liquenti

Dulcio:—

Quem locum imitatus Theocritus, auctore Pluarcho, scripsit in Bucolicis:

Ὀύνεκα οἱ γλυκὸν αἶσσε κατὰ τῆς γλῶσσης ἔχει νέκτωρ. id est,

Propter ea quod in os ille prædulce Camæna

Infudit nectar—

Et iam confectus.] Illi tres ætates attribuit Homerus Iliad: α. & in Odyss &

Τελεσθὲν δὲ μιν φασι τρεῖς αἰῶνας ἔχειν αὐδ' ἄνδρῶν. id est,

Illum iam exegisse hominum tria secula fama est.

Et Iuuenalis:

—atq; suos iam dextra computat annos.

Te etiam ætatem indicans. Vide nostram annotationem de Nestore in Macrobyis. σ Idomeneus atq; Nestor.] U. β:

Νέστωρ μὲν πέντε καὶ ἰδιδυρῆα ἀνέκτωρ. &c.

τ Apud Canca atq; Exadium.] Nestor Iliad. lib. α. dicit se cum præstantissimis viris vixisse, nempe Perithoo, Driante, Cæneo & Exadio. Sic autē, inquit, Κανέωτ' Ἐξάδιόν τε, &c. υ Etenim Hectorem.] Hac omnia Homerus describit luculenter Iliad. lib. φ At Achilles Paris.] Id quod Quint.

caaber lib. γ Paralipomenon. i. deuictiorum ab Homero, & Ouid. lib. 12. Metam. eleganti ssimè describunt. χ Duo viri.] id est, Hector & Euphorbus. ψ Cadaver eius.] Iliad. χ sic

Σάχε δ' εὐκροῖς ἐμὸν δὲ δρυὸν πέδιλον. &c.

ω Si mihi viginti.] Iliad. ψ. cum sequentibus versibus. A Iplum, ο Tychiade.] comprobatio ab etymologia appellatio-

nis B Merionem.] De Merione quis & qualis fueris, vide Hom. Iliad. ψ. Γ Marti æqualem.] Iliad. γ & in catalogo navium. Δ Thucydides.] Locus in sexto est, ubi ἀριστογέτων αὐτῆ τῶν ἀστῶν μέσος πολιτὴς pro, ἀριστογέτων, πολιτὴς punitur pro πέντε, μέσο. Cæterùm latentur parasitii per Ἀιστιγονίτην ἐννῆς, ἄριστον enim prædium, & γέτων vicinus prædio: quem admittunt παράστει, ἀ πειγῆ & στεί. E Atmodij.] Armodij copia è meminit Thucyd. lib. 6, belli Pelop. Ζ Et nunc in foro stat.] Antipho Rhamnusius quum apud Dionysium quaeretur, quod æris genus esset omnium optimum? Ex quo, inquit, Athenienses statuas fecerunt Harmodio & Aristogitonium liberè significans tyrannos è medio tollendos. Nam ob electos tyrannos Athenienses illi statuas exegerunt. Authoꝝ est Phi ostratus in Sophistis. Hoc ni me fallit memoria, Diogeni Cynico ascribit. H Nonne sub initium.] Efficitio parasitii ad prælium euntis. Θ Viriles fas esse contendit.] Viriles Iliad. lib. τ multis verbis ostendit, militem ieiunium nequaquam in acie esse adducendum. Ad hac Theocrit. in Syrac. πῶς ἀρδῶς ἐπίστρεψε: id est, Impera satur. Cicero scribit populo saturo nihil esse lætius aut alacrius. Ad diversum sentis Lucanus, dū inquit: — nescit plebs tenuis timere.

I Non secus atq; Ajax.] Homerus Iliad. θ:

Τὴν γὰρ δὲ εἶνα τὸ ἄλλοτε παλαιὸν ἴνα τὴν ἀρετῶν
 Στῆ δὲ ἄρ' ἴνα ἀβύτ' ἀνίξει τελευτῶν ἀδελφῶν.

K Cæterùm in pace.] Transito ad tempus pacis, & quis in eo usus rhetorum, Philosophorum & parasitorum. Δ Parasitus non in forum prodit.] Anacharsis Scythæ aiebat forum esse locum mutuis hominum fraudibus ac rapinis destinatum. Notans mores vendentium, per fas nefasque lucra venantium. Plutarchus in libello de anare, esse forum dicit ἀρετῶν χῶρον: id est, in priorum regionem. Ex quo arbitror Marc. Catonem censuisse, forum muricibus sternendum. Sed & moderatius Columella: Ne caninum quidem, inquit, sicut dixere veteres, studium præstantius, locupletissimum quemque allatrandi & contra innocentes, ac pro nocentibus neglectum, à maioribus, à nobis etiam concessum intramania & in ipso foro latrocinium. Quod nisi cupidus suffarcinatus, & serenarius

omnibus libellis pergās, quibus dorophagos expleas, sordidosque ac nummarios, luditur opera, &c. Qui plura de fori veneratione volet, legat Cælij cap. 9. libri lectionum antiquarum viceſimi octavi. M Quod canis in balneo.] Vñtur eo adagio Lucianus in Sermone aduersus indoctum, libris instrumentem, vt enim in balneo nullus est omnino canum vsus, sic philosophus in conuiuio prorsus est inutilis. N Sed age.] Vita priuata & domestica. Æ Primùm igitur.] Ambitio, auaritia. O Non solùm.] Affectus & perturbatio animi. Π Ignoras.] Obiectio. P Neque enim.] Eiusus à coniunctis. Σ Baculis armati incedunt.] Pallium, pera, baculus Cynicorum insignia sunt. Herculi enim se similes dicebant, quod baculum ferrent, vt ille clauam, verum etiam quia eum in totum se imitari profitebantur. T Nullus verò.] Adulteria, rapinae, &c. publica crimina. Y At per Iouem parasitus.] Exitus vitæ & mors, quam confert cum exitu rhetorum & philosophorum, mali in hac vita florent magis quàm boni, sed exitus acta probat. Φ Sumpto veneno.] Athenienses Socratem Apol. oraculo omnium mortalium sapientis, iudicatum veneno necârunt. ab ijs eodem supplicio Phocion est interemptus, qui boni appellationem meruit, Aeschines & Thucyd. Socratem ab Atheniensibus veneno sublatum refert, quod Critiam vñtur è 30. tyrannis, popularis staturus euerſoribus erudisset. De eius accusatoribus & morte, plura annotauimus in Bis accusato. Erga Themistoclem quoque Aristen, Alcibiaden, Tyrtæum, Homerum, & alios permultos viros illustres, Athenienses fuere ingratiſſimi & crudeliſſimi, vt auctor est Laërtius. X Hæc equidem.] Commendatio parasitice ex locis finalibus. Ψ Gygis opulentiam.] Ex Suida, Heroditi Clio, Cicerone Offic. 3. Iustini primo, notissimus est Gyges, quem locupletissimum fuisse ex Strabonis quoque & scimus Ω Quod reliquum est.] Quod etiam nomen parasiti honestum, ab etymologia & analogis. Si autem Græcam interpretationem admittamus, y sunt, qui παρὰ: id est, iuxta, orna: id est, cibaria versantur, qui que pabuli causa potentiori alicui assentantur, & risum mouent, applaudunt, arident, adulentur, omnemque indignitatem perferunt, sepe videndos

videndos præbent, vt alienum cibum sectari, & apud illos con-
uiuari liceat. aa Velim nolim.] *Conclusio. volentem no-
sentem oportet te sequi, contraq; sententiam animi mei.*

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ,
ἠ' ἀπίστευτος.

PHILOPSEUDES,
sive Incredulus.

Thoma Moro interprete.

ARGVMENTVM.

Disputatio est de vi magica, de incantamentis, de spe-
ctris & mortuorum animis, an eæ videlicet super
terram ambulent, seseq; quibus libitum fuerit osten-
dant: cuiusmodi & hodie quædam superstitione atq;
illusionibus dæmonum vexati pleriq; credunt. Quan-
quam autem alia quadam ratione adductus Lucianus
(eum enim intelligo sub Tychiadis persona sententiam
suam hic exponere) omnia ista pro nugis & impo-
sturis ducat, nempe Democriti autoritatem (vt ipse
innuit) secutus, qui animas à corporibus segregatas
nihil esse censuerit, illa tamen interim contendit, quæ
& nostræ ætatis ac religionis homines saniores paulò,
ac prauis superstitionibus minùs dediti plerique sen-
tiunt: videlicet spectra atque phantasmata huiusmodi
omnino nulla esse, aut si quæ etiam sint, dæmonum
illusiones quasdam esse, quæ veritate ac rectis opinio-
nibus munitis haudquaquam nocere possint. Deinde
autem & magicas vires, & incantationes, non aliud
quàm meras præstigias esse, quibus imperitorum o-
culi ac mentes circumueniantur. Fingitur autem res ap-
ud Eucratem philosophum agi, quò videlicet iterum
philosophorum vanitatem persequatur, vt qui verita-
tem ac sapientiam apud alios profitentes, ipsi interim
apud sese nugis & incredibilibus huiusmodi rebus a-
nimo adhæreant, nullis certis rationibus innitentes,